TAPINAKÇILARIN HAZİNESİ 7

Nova Scotia

Adadaki Göçük

Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde Atlas Okyanusu kıyısı oldukça girintili çıkıntılıdır. Birçok koy ve yüzlerce ada vardır. Mahone Koyu'ndaki adalardan birine, meşe ağaçlarıyla kaplı olduğu için **"Oak Island"** (Meşe Adası) adı verilmiştir.

Özellikle 20. yüzyılda bu adada olup bitenler, dünya kamuoyunun hayli ilgisini çekmiştir.

Olaylar, 1795 yılında başlar.

O tarihte Mahone Koyu'nun kuzey kıyısındaki Chester adlı kasabada çiftçilikle geçinen McGinnis ailesinin, Daniel adlı 16 yaşında haşarı mı haşarı bir oğulları vardı. Baba McGinnis, hayli geç sayılabilecek bir yaşta evlenmiş olduğu için tek çocuk ile yetinmeyi yeğlemişti. Karı koca tek çocukları üzerinde titredi. Öyle ki Daniel küçüklüğünden beri hayli şımartıldı, ne isterse yapıldı. Bir dediği iki edilmedi. Büyüyünce de söz dinlemez, ele avuca sığmaz bir delikanlı olup çıktı.

Bu şımarık çocuk, durmadan çevresindekilere sataştığı, olur olmaz işler yaptığı için gerek gittiği okulda gerekse oturdukları mahallede akranları ondan olabildiğince uzak dururdu. Tek bir arkadaşı vardı: Ondan bir yaş küçük, ailesi kendininki gibi İskoç kökenli olan Anthony Vaughan... Bir de kendisinden üç yaş büyük olan, anası ve babası bilinmeyen, kasabadaki balıkçıların yanlarına alıp büyütmüş olduğu John Smith ile takılırdı.

Hava güzel olduğunda, bu üçünün en büyük zevki sandal ile koydaki adaları dolaşmaktı. Bu arada Daniel ile Anthony akıl almaz serüvenler hayal eder, çoğu kez "korsancılık" oynarlardı. John ise yaşının gereği, onların bu oyunlarına güler geçerdi.

Havanın hem çok nemli hem de hayli sıcak olduğu, insanı terden bunaltan yaz günlerinden biriydi. Üç arkadaş, kasabanın batısında kıyıya çekili bir teknenin gölgesine sığınmış, nasıl vakit geçireceklerini bilemez halde oturuyordu.

Daniel «Of be, of!» diyerek ayağa kalktı. «Sıkıldım yahu! Siz sıkılmadınız mı? Bir şeyler yapalım.»

John «Boş ver. Otur oturduğun yerde.» diye karşılık verdi, «Bu havada ne yapılır ki?»

«Denize çıkalım. Hem o zaman belki daha çok hava alırız. Burada patladım.»

«Şimdi başımıza iş çıkarma. Hem hiç kimse bize yelkenli teknesini vermez. Kürek çekersek daha da terleriz.»

«Olsun!» dedi Daniel, «Kürek çekmesi benden. Haydi, biraz canlanın. Burada böyle aylak aylak oturmaktan iyidir.»

John yanıt vermedi.

Daniel *"Sen ne dersin?"* gibisinden Anthony'nin yüzüne baktı. Anthony, omuz silkti. Gözüyle, *"O istemiyor."* der gibi John'u işaret etti.

Daniel Anthony'yi heveslendirmeye girişti. «Bak, gelirsen, sana bugüne dek hiç görmemiş olduğun bir şey gösteririm.»

Anthony buna kolayca kanmadı: «Ne?»

«Gelirsen görürsün. Gelmezsen söylemem.»

«Önce söyle ki gelip gelmeyeceğimi düşüneyim.»

Daniel göz ucuyla John'a bakarken, Anthony'nin yanına çömelip kulağına eğildi. Fısıl fısıl bir şeyler anlattı.

Anthony heyecanla ayağa fırladı. «Ne dedin?... Nerede?»

Daniel yüksek sesle «Gelirsen görürsün.» dedi.

Anthony birdenbire pek isteklenmişti. «John, çok ilginç bir şey göreceğiz. Haydi kalk.» diye kolundan çekmeye çalıştı.

John «Dur yahu!... Çekiştirme. Nereye gideceğiz? Niçin gideceğiz?» diye direndi, «Bana bak!... Bu sana bir şey söyleyip aklını çeldi. Sakın inanma. Seni kandırmak için kim bilir yine nasıl bir martaval uydurdu. Otur aşağı.»

Anthony «Yapma John!» dedi, «Çok ilginç bir şey bulmuş. Bu bizi belki de Kaptan Kidd'in hazinesine götürebilirmiş.»

«Dedim ya!... Önüne öyle bir yem attı. Sen de yuttun.»

«Peki, diyelim ki öyle!... Gidip bakarsak ne kaybederiz ki? Burada boş boş oturup duruyoruz.» Ellerini ovuşturdu. «Bir de doğru çıkarsa!» Kasketini havaya fırlattı «Yuppiii!»

John «Kaptan Kidd ha!... Pöh!» diye söylendi.

Anthony Daniel'e «Peki o gelmesin. İkimiz gidelim. Elbette her ne bulursak aramızda paylaşırız. O da havasını alır.» dedi, «Haydi... Hangi sandal ile çıkacağız?»

Daniel, «En iyisi bizimkiyle.» dedi, «Nasıl olsa babam ses etmiyor. Yürü.»

Anthony kasketini kafasına takarken dönüp John'a göz attı. Beriki eline bir değnek almış, çakıl taşlarını eşeliyordu. Daniel Anthony'yi kolundan çekerek sürükledi. John ile de dalga geçti. «Boş ver!. Gelmesin. Çakılların arasında belki bir inci bulur.»

Kol kola girip, Daniel'in babasının az ilerde kıyıya çekilmiş olan sandalına doğru yürüdüler.

John, «Tanrı belanızı versin.» diye bağırıp yerinden kalktı. Daniel Anthony'ye «Sonunda yola geldi.» dedi.

«Ne dediğini duydum.» diye seslendi John, «Yola geldiğim falan yok. Sadece sizi uğurlamak için kalktım. Şimdi siz ikiniz sandalı indirmeyi bile beceremezsiniz.»

Birlikte sandalı denize ittiler. Daniel kürekleri ıskarmozlara takarken Anthony de içeri atladı. John binmedi. «Bakın, bir şey diyeceğim. Belki ben de gelmeye razı olurum ama bir şartım var. Nereye gideceğimizi önceden saptayacağız. Öyle serseri gibi dolanıp durmayacağız. Bir hedefimiz olacak.» dedi.

Daniel «Hedefimiz var zaten.» diye yanıtladı, «Sen ister gel ister gelme, gideceğimiz yer belli.»

«Neresi?»

«Meşe Adası.»

«Oha!... Oraya kadar kürekle gidilir mi ulan? Ben yokum.»

«Canın isterse!»

John yalnız kalmayı göze alamadı. «Peki, geliyorum ulan!... Fakat bilin ki ben kürek çekmem; siz ikiniz çekersiniz, ona göre. Sonra ellerinizin şiştiğini falan söyleyip sızlanmayın.» dedi.

«Tamam, haydi bin.»

John kayığa son bir itiş verip kıçtan atladı. Olduğu yere çöreklendi. Daniel kürek başına geçti. Ağır ağır açıldılar.

Anthony «İstersen bana ver.» dedi.

Daniel «Biraz ben çekeyim; yorulunca alırsın.» deyince, John arkadan seslendi: «Bence ikiniz birlikte çekin. Yoksa oraya ancak akşama varırız.» Kahkahalarla güldü.

Daniel ona bakmadan «Çok komik!» dedi. Güneye doğru biraz yol aldıktan sonra Anthony ile yer değiştirdi.

John «Yorulma başladı.» diye alay etti, «Bari yarılasaydın.»

Daniel ona bozuk çaldı. «Sen karışma.»

«Peki, karışmam ama yol uzun... Yanımıza ne yiyecek bir şey aldık ne de su. Ben şimdi acıkırım da susarım da.»

Daniel bunu hiç düşünmemişti.

«Sahi yahu!» dedi, «Ne yapacağız şimdi?»

«Bana sorarsan, yol yakınken dönelim.»

«Olmaz!... Western Shore köyüne uğrar, bir şeyler alırız.»

«Para?»

«Bende biraz var.»

Köyün yakınında kıyıya çıktılar. Daniel «Siz bekleyin. Ben bir koşu bakıp geleyim.» diyerek köye yollandı.

Döndüğünde bir elinde iple bağlanmış bir paket diğerinde bir testi vardı.

John «Ne aldın?» diye sordu.

«Taze ekmek vardı. Hepsi bu.»

«Testiyi nereden buldun?»

«Ödünç aldım.»

«Bu üçümüze yetmez ki!»

«Şimdilik yeter. Zaten adada su var. Orada doldururuz.»

«Bana bak Danny, sen bu adayı iyi biliyorsun galiba.»

«Elbette!... Boşuna mı lâf ediyorum sandın? Daha önce kim bilir kaç kez gittim.»

«Bize hiç söylememiştin.»

«Denk düşmedi her halde. İşte şimdi söyledim.»

* * *

Meşe Adası'na varınca, kürekleri yine Daniel aldı. Adanın doğusundan dolaşıp güney kıyısına geçti.

John «Niye bu yana geldik ki?» diye sorunca, «Karadan bakınca görülmeyiz de ondan.» diye yanıt verdi. John bir şey demedi ama *«Ah bu büyüyememiş çocuklar... Sanki görülsek bir şey olacak!»* diye düşünerek içini çekti.

Oradaki kumsala çıktılar. Daniel ötekileri önceden bildiği belli bir yere götürdü. «İşte burası.» dedi. Gösterdiği yerde yaşlı bir meşe ağacının bitişiğinde boş bir alan vardı.

John «Eeee! Ne olmuş? Buranın özelliği ne ki?» diye sordu.

Daniel sanki her şey apaçık belli gibi «Görmüyor musun?» diye karşılık verdi, «Her yer tıklım tıklım ağaç dolu ama burası boş. Üstelik göçmüş. Hem tam bir yuvarlak biçiminde.»

«Her yer kaplı olacak diye bir yasa mı var? Demek buraya ağaç dikilmemiş. Boş kalmış. Olamaz mı?»

«Olabilir ama şu yuvarlak göçüğe ne diyorsun?»

John Daniel'in gösterdiği yere dikkatle baktı. Dediği doğru gibiydi. Normal toprak düzeyine göre orada alçak bir yuvarlak vardı. Üzerini ot sarmıştı.

«Şimdi sana göre burada bir kuyu var. Açılmış ve sonradan doldurulmuş fakat iyi sıkıştırılamamış. Toprak gevşek kaldığı için zamanla oturmuş. Öyle mi?» dedi.

Daniel «Aynen öyle.» diye yanıt verdi, «Aksi takdirde göçük eğri büğrü olurdu; bunun gibi yusyuvarlak değil.»

John hâlâ işin alayındaydı. «Bu senin kuyu da ne kuyuymuş ama...» dedi. Bir ucundan diğerine adımladı. «Şunun çapına bak! En az on ayak.»

O ana kadar lâfa karışmamış olan Anthony «Elbette büyük olacak.» diyerek araya girdi, «Kaptan Kidd bu.... Amerika'nın en ünlü korsanı... Kim bilir hazinesi ne kadar zengindi ki buraya ancak sığabildi.»

John «Hadi oradan salak!» diyerek, Anthony'nin ensesine bir şaplak attı. «O dediğin çocuklar için yapılmış bir çizgi masal kahramanı... Sen öyle palavralara hâlâ inanıyor musun yoksa?»

«Sen inanmıyor musun?»

«On yaşında olsam belki inanırdım.»

«Ne yani? Şimdi ben on yaşında mıyım?»

«On ve biraz fazla ama beynin onda kalmış.»

Anthony «Ben şimdi seni...» diyerek yerde bir taş ararken, ayağı kaydı. Dengesini yitirip göçüğe yuvarlandı. Bağırmaya başladı. Belli ki bir yanını acıtmış, belki de kırmıştı.

John hemen yanına koşarak bir şey olup olmadığına baktı. Daniel de geldi. Acıyan kolunu yokladılar. Kırığı yoktu. Sadece biraz sıyrılmıştı. Bileği incinmiş gibiydi. «Gördün mü yaptığını? Ne olacak şimdi? Artık kürek de çekemem... Senin yüzünden.» diye sızlanıyordu.

«Çocuk gibi zırlama.» dedi John, «Benim yüzümdenmiş! Ben mi ittim seni buraya? Kendin düştün. Önüne baksaydın. Tamam. Kürek çekme. Ben çekerim.»

Bu arada Daniel'in gözü bir şeye takıldı. Orada, göçüğün kenarındaki toprağın içine gömülü bir taş görmüştü. Eliyle çekip çıkarmak istedi. Beceremedi. Bir ağaca uzanıp ince bir dal kırdı. Çakısını çıkarıp, biraz sivriltti. Taşın yanlarını gevşetti.

John da meraklanmıştı. O da bir başka dal parçası koparıp taşın öteki yanını oydu. Çok geçmeden taşı oradan söktüler.

Bu, olsa olsa el büyüklüğünde, üçgen biçiminde, kalın ve her iki yüzü yassı bir taş parçasıydı.

Daniel, «Ben de bir şey sanmıştım.» diyerek taşı öteye attı.

John «Dur bir dakika!» diyerek, gidip Daniel'in attığı taşı aldı. Kenarlarını inceledi. Sonra «Vay canına!» dedi.

Anthony hâlâ yerde yatıyordu ama bileğinin acısını unutmuş gibiydi. Doğruldu. «Hayrola! Bir şey mi buldunuz yoksa?»

Daniel, Anthony ile alay etme sırasının kendisine geldiğini düşündü. John'un elindeki taşı kaparak, «Evet! Hazineden bir parça bulduk. Bak!» diye gösterdi.

Anthony inanıverdi. «Sahi mi?» diyerek, kalkıp yanlarına geldiğinde, Daniel «John'un dediği kadar var. Sen bir salaksın.» dedi. «Hem de salakların en salağı.»

«Nedenmiş?»

«Yahu hazine hiç burada olur mu? Belli ki aşağıda gömülü. Bizim bulduğumuz sadece bir adi kaya parçası.»

John düşünceliydi. «Bence pek sayılmaz.» dedi.

«Ne demek pek sayılmaz?»

John, taşı Daniel'in elinden aldı. Kenarlarını bir kez daha inceledi. «Bakın!» dedi. «Her şeyden önce bu bir kaya parçası değil, özel olarak ve kalın bir levha gibi kesilmiş daha büyük bir taştan kırılma. Şu iki kenara bakın.» Ötekilere gösterdi. «Şimdi bir de bu kenara bakın. Ne görüyorsunuz?»

Daniel, Anthony'ye dönerek dudak büktü.

John «Anlaşıldı, göremediniz. İyi bakın.» diyerek açıkladı, «Bu iki kenar birbirinin aynı sayılabilir ama dikkat edince diğer kenarın farklı olduğu görülüyor. Bu da gösterir ki bu taş daha büyük bir parçadan kopmuş.»

Daniel «Sonra?» diye sordu.

John, «Sonrası şu.» dedi, «Demek ki burada insan elinden çıkma, her iki yüzü yassı bir taş vardı. Sonra bu göçük oluştu. Taşın köşesi sıkışıp kırıldı. İşte bu da o kırık parça.»

«Dediğime geldin. Burada bir hazine gömülü.»

«Ben öyle bir şey söylemedim.»

«Ya ne dedin?»

«Sadece burada bir yerde insan eliyle yapılmış kalın bir levha gibi bir taş olması gerektiğini söyledim, o kadar.»

«Burada bir yerde deyince, nerede?»

«Bu taşı çıkardığımız şu köşenin hizasında olsa gerek.»

«O dediğin yassı taş hazinenin gömülmüş olduğu kuyunun ağzındaki bir kapak olabilir mi?»

«Sen de kafanı hazineye taktın.»

«Hazine değilse ne?

«Ne bileyim ben?.. Belki sadece bir taş. Kalınlığına ve sivri ucuna bakınca bir mezarın baş taşının ucuna benziyor.»

Anthony telaşlandı. «Ne?... Mezar mı dedin?»

«Olabilir.»

«Yani şimdi burada bir mezar mı var? Altımızda! Biz de bilmeden üstünde geziniyoruz.» Hemen bir istavroz çıkardı.

Daniel «Saçmalama Tony!» diye ona çıkıştı, «John burada mezar olduğunu söylemedi. Sadece bu taşın daha büyük boyda bir başka taştan kopma olduğunu, onun da belki bir mezarın baş taşı olabileceğini söyledi. Belki de aslında benim dediğim gibi yani hazinenin saklandığı kuyunun kapağı.»

Anthony rahatlamıştı. «Öyle desenize... İnsanı korkutmayın durup dururken.»

Daniel «Sen kendi kendine korkmak için vesile yarattın.» dedi. John'a dönüp, «Peki, bunun koptuğunu söylediğin o daha büyük taşı nasıl bulacağız?» diye sordu.

«Burasını kazmak gerekir.»

«Kazalım o halde.»

«Neyle?»

«Dallardan birkaç çomak yaparız.»

«Bu işin öyle çomakla falan olacağını sanmam.»

«Sandalın kürekleri var.»

«İyi... Nasıl olsa babanın sandalı. Kürekleri kırarsak bir şey demez. Ancak o zaman sandalı karşı kıyıya nasıl götüreceğini var sen düşün. Yüzerek arkamızdan mı çekeceğiz?»

Daniel bir süre düşündü. John doğru söylüyordu. Burasını kazacaklarsa, kazma ve kürek getirmeleri gerekirdi.

Zaten hayli geç olmuştu. Hemen şimdi yola koyulsalar, eve ancak akşam varabilirlerdi. Kazı işini ertesi güne bırakmak çok daha doğru olacaktı.

Tam dönüş yolunu yarılamışlardı ki Daniel ödünç aldığı testiyi adada unuttuğunu fark etti. Telaşla dönmeyi önerdi. John «Aldırma! Yemedik ya!» dedi, «Anlaşılan nasıl olsa şu adaya bir kez daha geleceğiz. Sen de testiyi o zaman götürürsün.»

Dipsiz Kuyu

Daniel McGinnis'in babası evin bitişiğindeki kulübeyi depo haline getirmişti. Özellikle tarlada kullandığı âletlerini orada tutardı. Daniel bir kazma, bir çapa ve bir kürek arakladı. Birer tane aldı ki dikkati çekmesin. Babası sandal ile çıkmasına bir şey demiyordu ama bunlara izin vermeyebilirdi; daha kötüsü ne yapacağını sorabilirdi. John da bir kazma ve bir kürek bulmaya çalışacağını söylemişti. Anthony ise hem yiyecek sağlayacak hem de bir küçük bir kova getirecekti. Çünkü adadaki kaynaktan testiye su doldurmak çok zor oluyordu.

Bu kez sabah erkenden çıkmayı kararlaştırmışlardı. Ancak, güpegündüz dikkati çekmesin diye Daniel âletleri daha geceden sahile taşıyıp, orada bir yere sakladı.

Adaya varır varmaz, hemen taşı buldukları köşeyi kazmaya giriştiler. Az sonra Daniel'in kazmasının ucu sert bir şeye çarptı ve "Çın!" diye bir ses çıkardı. Daniel heyecanla, «Tamam. İşte, bulduk. Burada.» dedi.

John «Dur bakalım. Hemen heveslenme. Belki bir kayadır ya da başka bir taş parçasıdır.» diyerek, Daniel'in sevincini bir anda kursağında bıraktı. «Açalım, görelim.»

Daniel'in kazdığı çukuru biraz daha genişleterek ikisi birden orasını iyice açmaya giriştiler. John'un kazması da sert bir şeye çarpıp, aynı sesi çıkardı. Toprağı boşalttılar. Orada enlemesine yerleştirilmiş dümdüz bir taş vardı. Daniel, sevinçten yerinde duramaz haldeydi. «Demedim mi?... Demedim mi?»

John «Tony, o taş nerede?» diye seslendi.

Anthony anlamadı. «Hangi taş?»

«Hangi taş olacak!... Dün bulduğumuz.»

Onu çoktan unutmuşlardı. Anthony, çukurdan çıkan toprağı karıştırarak buldu. «Tamam, buldum.»

«Ver bakayım.»

John taşı alıp kazıp açmış oldukları yerin köşesine oturttu. «Bakın! İşte buradan kopmuş. Dediğim çıktı.»

Anthony «Şimdiye dek ikinizin de dediği çıktı. Sıra benim dediğime geldi. Göreceksiniz, o taşın altından Kaptan Kidd'in definesi çıkacak.» John'a parmağını sallayarak, «İşte o zaman sen de benden özür dileyeceksin.» dedi.

John «Senin dediğin çıksın da ben razıyım. Özür dilemekle kalmaz, sana söz, bir de çizmelerini yalarım.»

Daniel aralarına girdi. «Tamam, lakırdıyı kesin de işimize bakalım. Şimdi ne yapıyoruz.»

John açtıkları yeri genişletmeyi önerdi. Daniel ise bir an önce taşın altına bakmak istiyordu.

«Tamam, bakacağız.» dedi John, «Önce şurayı biraz açalım; taşın öteki ucunu da bulalım hele. Sabret.»

John'un dediğini yaptılar. Az sonra Daniel kenardaki taşın altına bakmakta acele etmenin hiçbir işe yaramayacağını anladı. Çünkü o taşın yanı başında bir tane daha, içeriye doğru uzanan bir tane daha vardı.

John her zamanki beylik lâfını etti: «Vay canına!»

Anthony «Ne oldu?» diye endişe emaresi gösterdi

John «Bir şey olduğu yok. Daha doğrusu, bana sorarsanız hiçbir şey olacağı da yok.» diye yanıt verdi.

Daniel bu lâftan hoşlanmamıştı. «Niçinmiş?»

«Bakın! Moralinizi bozmak, hevesinizi kırmak istemiyorum ama bana sorarsanız burada hazine mazine olamaz.»

«Ya ne olur? Boşuna mı koymuşlar bu taşları?»

«Hayır!... Ancak bence durum farklı... Düşünün bakalım, bu alan niçin böyle boş; niçin burada ağaç yok.»

«Çünkü hazineyi gömmek için buradaki ağaçları kökleriyle birlikte söküp atmışlar.»

«Hayır! Bilemedin. Çünkü kafan hep hazinede.»

«O halde, sen söyle bakalım.»

«Çünkü... Bu taşlar var ya... Bunlar tüm bu alanı kaplıyor. Açarsak, öyle olduğunu göreceğiz. Burada bir zamanlar ev gibi bir şey varmış. Belki de bir kule.»

Daniel «Amma da uydurdun ha!» diye itiraz etti, «Dediğin gibi olsaydı, kenarlarda duvar kalıntıları da olurdu.»

John «O da doğru ya!» dedi, «Ancak şundan eminim ki, bu taşlar ta öte yana kadar uzanıyor. İnanmazsan, burasını bırakıp istediğin bir başka bir yeri kazalım.»

Daniel elindeki kazmayı John'a uzattı. «Madem öyle, al sen kaz bakalım.» dedi, «Ben yoruldum. Su almaya gideceğim.»

«Nereyi kazayım?»

«Neresini istersen.»

Anthony kazmış oldukları yerin tam karşısında, göçüğün öteki yanını gösterdi. «Ben burasını seçtim.»

John «Sen hâlâ bu işin oyunundasın ama zararı yok. Senin dediğin gibi olsun. Ancak çıkan toprağı da sen boşaltacaksın ona göre. Al bakalım küreği.» diyerek, kazmaya başladı.

Kazmanın ucu yine sert bir yere çarptı. John Anthony'ye «Dememiş miydim? Şimdi şu toprağı at bakalım. At ki rahatça biraz daha kazıp burada ne olduğunu görelim.»

Daniel döner dönmez, «Ne haber?» diye seslendi.

John «Ne haber bekliyorsun ki?» diye karşılık verdi, «Gel, ne haber olduğunu kendi gözlerinle gör. Bu göçük tümüyle taş kaplı. Burası teras gibi bir yer. Belki de üzerindeki kule taş değil ahşaptı. Onun için zaman içinde yok olup gitmiş. Aslında taşları önce toprak düzeyinde döşemişler. Fakat altı yumuşak olduğu için kendi ağırlığıyla oturmuş. O sırada da öteki köşedeki taşın ucu kırılmış, orada sıkışıp kalmış.»

Daniel bir şey demedi. John'un dediği gibi de olabilirdi ama buna inanmak işine gelmiyordu. Henüz umudunu yitirmemişti.

Neden sonra, «Ancak bu seninki de bir tahmin, değil mi?» dedi, «Ben ise diyorum ki burada, bu taşların altında mutlaka bir şey var. Benim dediğim de olamaz mı?»

Bu kez John sustu. Yanıt vermedi. Bir sessizlik oluştu.

Sessizliği bozan Anthony oldu. «Peki şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

John «Daniel şu hazine konusunda diretiyor. Ben de aksini söylüyorum. Demek ki iddiaya gireceğiz.» dedi.

Daniel «Kabul!» diyerek atıldı, «Nesine?»

İddialaşmak, ötekini yanılmış duruma düşürmek, ikisinin de hoşuna gidiyordu ama nesine olacağını kararlaştıramadılar.

Daniel «Ben yanılıyorsam tüm umutlarım söner. O zaman sen de bunu kasabada herkese duyurarak beni rezil edebilirsin. Şayet sen yanılırsan da buradan bir hazine çıkarsa, payını bana devretmeyi kabul ediyor musun?» diye sordu.

John düşündü. «Hayır!» dedi, «Bu işe devam edeceğiz ve sen yanıldığını göreceksin. Yanıldığını görmek bana yeter.»

Anthony «Anlaşılan kazmaya devam edeceğiz. Ben varım. Fakat şimdi ne yapacağız. Onu söyleyin.» dedi.

«Yapmamız gereken şu...» dedi John, «Bugünlük bu kadar yeter. Dönelim. Yarın da buraya gelmeyelim. Oturup sakin bir kafayla düşünelim. Ne yapacağımıza ona göre karar verelim.»

«Burasını böyle mi bırakacağız?»

«Ne yapabiliriz ki?»

«Ya bir gelip gören olursa?»

«Gözünü seveyim, buraya kim gelir? Hem niçin gelsin ki? Gelip görse ne olur? Senin gibi burada mutlaka hazine gömülü olduğu hayaline kapılmış olan enayi yoktur, merak etme.»

Anthony «Sen konuş, konuş...» dedi, «Hazineyi çıkarınca, bu lâflarının tümünü sana yedireceğim.»

«Kazmalarla kürekleri ne yapacağız.»

«Burada kalsın. Sadece şu çapayı al götür. Nasıl olsa pek işe yaramıyor. Bize aslında bu taşları kaldırabilecek bir şey gerekli. Şimdi gidelim de yarın onu da düşünürüz.»

Daniel «Peki, gidelim.» dedi, «Ancak bu kez unutmayıp yol üstünde Western Shore köyüne uğrayalım. Testiyi geri vereyim. Üzerine konduğumu sanmasınlar.»

* * *

Ertesi gün John'un dediği gibi yaptılar. Hem biraz ortalıkta göründüler ki kasabadakiler her gün sabahtan akşama kadar bir yere gitmekte olduklarını fark etmesin.

John taşları yerinden kaldırabilmek için manivelâ gibi bir şeye gereksinmeleri olacağını söyledi. Daniel onu da buldu.

Bir sonraki gün adaya gittiklerinde, önce kazıya ilk başlamış oldukları yeri genişletmeye giriştiler. Biraz daha açtıktan sonra, Daniel'in isteği üzerine birkaç taşı kanırtarak söktüler. Altında yumuşak topraktan başka bir şey yoktu.

John «İşte, görüyorsunuz. Burasının bir ev ya da kulenin taban döşemesi olduğu belli!» diyerek tezini kanıtlamaya girişti. Daniel, «Belki de haklısın ama buna ancak birkaç tanesini daha söküp gördükten sonra inanabiliriz.» dedi.

«Gördüğümüzde ne olacak? Ne değişecek?»

«Eğer sen haklı çıkarsan, bu işi burada bırakıp gideceğiz.»

Anthony şiddetle itiraz etti. «Hayır!... Kesinlikle olmaz. Ben adım gibi biliyorum ki Kaptan Kidd'in hazinesi burada gömülü. Bırakıp gidemeyiz.»

John Anthony'ye şöyle bir baktı. Başını iki yana salladı. Bir şey demedi. *"Daha hâlâ çocuk işte. Ne olacak?"* diye düşündü. *"Kendisini de bir roman kahramanı sanıyor her halde."*

Daniel, ikisinin arasını bulmaya çalıştı. «Buradaki toprağı tümüyle temizleyelim. Taşların hepsini kaldıralım. Ancak ondan sonra bir karar verebiliriz. Buraya boydan boya taş döşenmiş olabilir. Fakat bir bakmışsın ki tam ortada, şu ya da öteki yanda bir kuyu ağzı çıkabilir.» dedi.

John, «Peki, bu söktüğümüz taşları ne yapacağız? Bir o yana bir öteki yana mı taşıyacağız?» diye sordu.

Daniel bunu düşünmemişti. Tek bir taşı söküp kaldırarak öteki yana devirirken bile canları çıkıyordu. Kasketini çıkarıp, saçlarını karıştırarak kafasını kaşıdı. Sonunda, «John, eminim ki bunun çözümünü de düşünmüşsündür. Düşünmemiş olsan bile eminim ki bir çaresini bulursun.» dedi.

«Zaten çare bulmak da hep bana düşüyor.»

«Ne yapalım, en büyüğümüz sensin.»

John biraz gururlanmıştı. «O halde, sözümü dinleyin.» dedi, «Şimdi bakın... En kenardaki taşlar kalsın. Bir şey çıkacaksa, mutlaka ortalarda çıkar. Kenarları bırakıp ortayı boşaltalım. Fakat bu taşlar başımıza dert oluyor. Kaldırırken birimizin beli sakatlanabilir. İyisi mi buraya bir kaldıraç kuralım.»

«O nasıl olacak?»

John, göçüğün hemen yanı başındaki kocaman ağacın ileriye doğru uzanmış kalın dalını gösterdi. «Oraya bir makara takalım. Taşları da halat ile bağlayarak çekelim.»

Daniel «Makarayı nereden bulacağız?» diye sordu, «Bizim evde öyle bir şey yok.»

«Sizde elbette olmaz ama balıkçılarda vardır. Ben bulurum.»

«Ya halat?»

«Onu da bulurum, dert değil.»

Ertesi gün yine geldiklerinde, John'un getirdiği makara ve halat çok işlerine yaradı. Şimdi yerinden söktükleri her bir taşı iyice bağlayıp, kolayca göçüğün dışına çıkarabiliyorlardı.

Göçüğün ortası tümüyle boşaldığında, John «İşte gördünüz. Burada kuyu falan yok.» dedi.

Daniel «Bu aşamada haklısın ama ille de daracık bir kuyu çıkacak diye de bir şey yok.» diye karşılık verdi, «Şimdi de bu toprağı kazacağız.»

«Ne kadar?»

«Hazineye varana kadar.»

«İlle de hazine.»

«Evet!... Göreceksin. Çıkacak.»

«Peki ama şimdi burası bir çukur oldu. Kazıp çıkardığımız toprağı ne yapacağız?»

Daniel «Taşları nasıl taşıdıysak, toprağı da öyle taşırız.» dedi ama durdu, «Sanırım bir de büyücek bir kova gerekecek.»

Anthony atıldı. «Bizim evde var. Yarın getiririm.»

Ertesi sabah, buluşacakları vakitte Anthony gelmedi. Hayli sonra göründüğünde ise kovayı araklayamadığını söyledi. John «Anlaşıldı. Demek iş başa düştü. Keşke önceden söyleseydin.» dedi, «Bizim balıkçılardan alırız ama o da akşamüstü olur.»

Daniel «Belki de iyi oldu.» dedi. «Zaten çok yorulmuştuk. Hiç olmazsa biraz dinleniriz.»

Bir sonraki gün kazıya başladılar.

Toprak yumuşak olduğu için doğrudan kürekle bile alınabiliyordu.

Kazdıkça kazıyor, çıkan toprağı kovayla yukarıya çekerek kenara döküyorlardı. Ancak göçüğün yanlarında bıraktıkları taşlar aşağıya yuvarlanmasın diye, kazdıkları çukuru giderek daraltmak zorunda kaldılar.

Çukurun derinliği neredeyse üç metreyi bulmak üzereydi. Hiçbir şeye rastlayamamışlardı. John ikide bir kıs kıs gülüyordu.

Bir ara, aşağıda çalışma sırası Daniel'deydi. Vurduğu kazma yere saplanıp kaldı, sanki yumuşak toprak sona ermiş, daha sert bir tabakaya gelmiş gibi... Daniel kazmayı çekerek kurtardı. Bir kez daha vurdu. Kazma yine saplandı. Yukarıdakilere, «Hey!... Galiba burada bir şey var.» diye seslendi.

Anthony heyecanla, «Bulduk mu yoksa?» diye bağırdı. John ona sakin olmasını söyleyip, aşağıya, Daniel'in yanına indi.

Orası hayli dar olduğundan iki kişinin sığışarak çalışması zordu. Kazmayı bırakıp, kürekle yumuşak toprağı boşalttılar.

İşte o zaman akıllara durgunluk verecek bir olguyla karşılaştılar.

Burada yan yana sıkıca dizilmiş ağaç kütüklerinden oluşan bir yapı vardı. Bu iri bir sandık da olabilirdi.

Daniel «Biliyordum... İçime doğmuştu. Tanrı'ya şükür. İşte bulduk.» diye bağırdı.

Onu duyan Anthony yukarıda sevinçle öyle bir çığlık attı ki neredeyse karşı kıyıdan duyulabilirdi.

Daniel John'a, «Ne yapsak? Kırsak mı?» diye sordu.

John «Bunu becerebileceğimizi sanmam. Zaten bunun için balta gerek.» dedi. «Baksana, kütükler ne kadar kalın.»

«Peki ne yapacağız o zaman?»

«Şimdilik biraz daha kazar çukuru genişletiriz. Bir sonraki sefere mutlaka bir balta bulup getirmeliyiz. Çünkü o kütükleri kazma ile parçalayamayız.»

Yukarıya tırmandılar. Anthony yerinde duramaz haldeydi. Zıp zıp zıplıyordu.

John bir kez daha ona sakin olmasını, bir yere vardıklarını ama henüz hazineye ulaşmış olmadıklarını, bunu anlayabilmek için şimdi bir baltaya gereksinme duyduklarını söyledi.

Anthony «Bizim evde iki tane var.» dedi.

«Yarın birini getirebilir misin?»

«Elbette.»

«Sana güven olmaz. Önceki gün bizi yarı yolda bıraktın.»

«Bu kez söz... Hem annem kovayı kullanıyordu; onun için alamadım. Baltalardan birini mutlaka getiririm.»

Anthony baltayı getirdi ama ilk gün kullanamadılar. Çünkü çukur pek dardı. Genişletmek için de önce yukarıda çepeçevre bırakmış oldukları taşları kaldırmalıydılar. Ne olur ne olmaz!... Biri yuvarlanacak olursa, aşağıdakinin tepesine inerdi.

Çukuru olabildiğince genişlettiklerinde, bu kütüklerin öyle iri bir sandığın tepesi olmayıp, oraya bir platform gibi boydan boya dizilmiş olduğunu gördüler.

Kütükleri parçalamaya giriştiler.

Bu iş sandıklarından da zor oldu çünkü hem kütüklerin her biri neredeyse on santimetre çapındaydı hem de aralarına lif gibi yapışkan bir madde doldurularak iyice sıkıştırılmıştı.

En ortadaki iki kütüğü paramparça ettikten sonra diğerlerini sökmek daha kolay oldu.

Daniel bunun hemen altında hazineyi bulacaklarını sanırken yine toprakla karşılaşınca, dehşetli bir çöküntüye uğradı.

Anthony ise ağlamaya başladı.

Daniel hırsını ondan çıkarıp suratına bir tokat attı. «Sus ulan. Ne zırlayıp duruyorsun kızlar gibi.»

Anthony yediği tokada aldırış etmedi. Onun derdi başkaydı. *«Hazineyi bulamayacağız.»* diye söylendi.

John «Onu da nereden çıkardın? Dur bakalım.» deyiverdi.

Bu, Daniel'in günlerden beri duyduğu en umut verici sözdü. Hayretle John'un yüzüne baktı. Demek hazinenin varlığına o da inanmıştı. Peki neden şimdi? Neden bu işe başladıklarından beri hep tersine gidiyordu da şimdi, hem ortaya hayli moral bozacak bir durum çıktığında görüşünü değiştirivermişti?

John ona şöyle bir açıklama yaptı: «Hiç kimse on iki ayak çapında on ayak derinliğinde düzgün bir kuyu kazdıktan sonra dibine böyle kalın kütükleri sıkı sıkıya döşeyerek bir platform yapmaz. Böyle bir işin hiçbir anlamı yok. Demek ki biz henüz kuyunun sonuna gelmedik. Bunun devamı var. Fakat dibinde bir hazine mi buluruz, yoksa başka bir şey mi bilemem. Ancak bu kuyu daha derine uzanıyor. Burası belli. Kazacak, göreceğiz.»

* * *

John'un önerisi üzerine bir günü daha dinlenerek geçirdiler.

Bir sonraki sabah yine buluştuklarında, kürek başına John geçti. Sandalı her zamanki gibi güneye değil, kasabaya doğru çevirdi. Daniel «Hayrola!... Nereye gidiyoruz?» diye sorunca, «Bekle, görürsün.» dedi.

Balıkçı barınağına girdi. Kıyıya kıçtan yanaştı. Sahile çıktı. Orada duran bir eski küçük kayığı denize itti. Burnuna bağladığı ipin ucunu ötekilere attı. Sonra dönüp sandala tırmandı.

Daniel şaşırmıştı. «Ne olacak şimdi bu?» diye sordu.

John önce ona yanıt vermedi. «Tony, sen ağır ağır çekmeye başla. Ben de şunu bir halledeyim.» diyerek, diğer kayığa bağlı ipin uzunluğunu ayarladı. Sonra Daniel'e dönüp, «Orada işimiz uzun sürebilir. Her gün buradan ta Meşe'ye kadar gidip gelmek hem çok zaman alıyor hem de çok yorgunluk oluyor. Onun için, bir çare düşündüm.» dedi, «Bu eski kayığı bizimkilerden ödünç aldım. Bizim işimizi görür. Buna oralarda uygun bir yer buluruz. Hafif olduğu için kolay çekeriz. Bugünlük yine senin sandal ile döneriz. Fakat daha sonra yürüyerek gider, oradan sadece adaya gidiş geliş için bu kayığı kullanırız. İyi mi?»

Daniel «Çok akıllıca.» dedi. «Fakat hazineyi bulunca yani demek istiyorum ki bulursak ne yapacağız?»

«Hele bulalım da onu o zaman düşünürüz.»

Önce Daniel'in babasının sandalını adaya yakın bir yerde sahile çekip bağladılar. Sonra da John'un getirdiği küçük kayığa geçtiler. John kayığın içine tahta parçaları doldurmuştu.

Daniel «Bunlar da ne? Bize yer yok.» diye âdeta yakınınca John, «Bekle, ne işe yarayacaklarını göreceksin.» dedi.

Adaya çıktıklarında, John «Artık burada yönetimi ben ele alıyorum. Bu aşamadan sonra ben ne dersem onu yapacaksınız.» diye ikisine birden bir diskur çekti, «Buna itirazı olan var mı?»

Daniel sesini çıkarmadı. Anthony zaten bir şey diyemezdi.

John her ikisinden bir şey daha istedi. Bundan böyle burada her ne yapacak ve her ne görecek olurlarsa, bundan hiç kimseye söz etmeyeceklerine dair yemin edeceklerdi.

Üçü de yemin ettikten sonra John, «Tamam. Şimdi dinleyin. Bugün kazı yapmayacağız.» diye başladı.

Daniel «Nedenmiş?» diye karşı gelircesine sorunca, John ona dönerek ters bir bakış attı.

Daniel özür diledi. «Tamam, patron sensin.»

«Önce bu tahtaları yukarıya taşıyalım.»

Tahtalar taşındıktan sonra John ne yapacaklarını anlattı.

«Bugünkü işimiz, şu kütüklerle aralıklı olarak kuyuya sıkı bir destek yapmak olacak. Tahtaları kütüklerin altına koyacağız. Çünkü artık hayli derine indik. Bu toprak kendisini ne kadar taşır, bilinmez. Kuyu çökerse, aşağıda olanın vay haline.»

Tam bir gün uğraşarak kuyunun duvarlarını destekledikten sonra, kazıya devam ettiler. Genellikle John ile Daniel aşağıda çalışıyor, Anthony kovayla yukarı çekilen toprağı boşaltıyordu.

Kazdılar... Kazdılar...

Üç metre kadar sonra, önceki durumla karşı karşıya geldiler. Yine tıpatıp aynı tarzda yapılmış bir ahşap platform.

Daniel bunu görünce aklını kaçıracak gibi oldu. «Hep aynı şey... Anlaşılan burada hiçbir şey yok. Bizi kandırdılar.» diye bir yaygara kopardı.

Anthony ondan da kötü durumdaydı. Yine zırıl zırıl ağlamaya başlamıştı.

John «Bana bakın.» dedi, «Bu ikinci platform. Sonuncusu olmayabilir. Size daha önce de söyledim. Hiç kimse böyle geniş ve derin bir kuyu açtıktan sonra yerin altına üçer metre aralıkla boydan boya kütük döşemez. Bu ne işe yarar?... Olsa olsa daha aşağıdaki bir şeyi korumaya... Hadi ağzımı açayım, hazineyi korumaya... Kuyu kazılmış. Hazine dibine yerleştirilmiş. Tabaka tabaka doldurulmuş. Araya da kuyunun duvarları içeriye doğru göçmesin diye bu platformlar döşenmiş. En tepeye taş döşenerek bir koruma yapılmış. Tüm bunlar boşuna değil. Altında mutlaka bir şey bulacağız. Şimdi bu platformu da söküp daha da aşağıya inmeliyiz. Umalım ki bu sonuncusu olsun.»

Bu işe ilk başladıklarında John hiç de hevesli değildi. Şimdi ise ötekiler artık tüm enerjilerini yitirmiş, burada bırakarak çekip gitmek istiyordu.

John yine ikiye tek kalmıştı. Buna karşın «Haydi son bir gayret daha... Bu kütükleri de söküp çıkaralım. Yanlara destek kuralım ve kazalım. Bir kez daha aynı durumla karşılaşırsak size söz veriyorum, bırakacağız.» diyerek, onları ikna etti.

Üç metre daha.

Heyhat!

Aynı sonuç: Bir platform daha.

Daniel de Anthony de bu durumu kötü kaderlerine boyun eğerek karşıladı.

Bu kez de John öfkelendi. Hem de ne öfke...

Yumruğunu göğe doğru kaldırıp bağırdı. «İnsana bu kadar eziyet çektirilir mi? Sen ne biçim tanrısın yahu?... İnsaf!»

Sinirinden tir tir titriyordu.

Anthony hemen kaynağa koşup ona taze su getirdi. John suyu içip biraz durulduktan sonra, «Size sözüm söz... Buraya kadar olacağını söylemiştim. Artık bırakıyoruz.» dedi, «Ancak siz bundan sonrasını da kazalım derseniz, bilemem.»

Daniel «Kazsak ne olacak ki?» diye yanıt verdi, «Dünyanın dibine kadar inecek değiliz ya!»

Anthony ise *«Alacağın olsun Kaptan Kidd!»* diye söylendi.

John «Haydi toparlanalım o zaman.» dedi, «Ancak buradan götüreceğimiz bir sürü eşya var. İsterseniz, öteki sandal ile son bir sefer daha yapalım. Hem küçük kayığı da götürürüz.»

* * *

Ertesi gün Meşe Adası'na bir daha hiç uğramamak üzere son kez geldiklerinde, Anthony «Şu makarayı sökmeden önce ben aşağıya inmek istiyorum.» dedi, «Şu platform ile görülecek bir hesabım var.»

John *"Çocuk işte."* diye başını iki yana salladı.

Daniel «Ben de geleyim. Tırmanması zor oluyor. Sana yardım ederim.» dedi.

Daniel ile Anthony art arda aşağıya indi.

Anthony hırsla platformun üzerinde tepinmeye başladı. Bir yandan da bildiği en galiz küfürleri sıralıyordu.

John yukarıda kuyunun yanı başında durmuş, Anthony'nin aşağıdaki çılgınlığını izliyordu. Garip bir duyguya kapıldı.

Anthony yukarıya çıkınca, Daniel'e seslendi: «İpi sıkı tut. Ben de oraya geleceğim.»

«Tamam, tuttum.»

John kayarak aşağıya indi.

Daniel şaşırmıştı. «Ne oldu? Niçin geldin?» diye sordu.

«Şurada bir zıpla bakayım.»

«Ne olacak ki?»

«Dediğimi yap.»

Daniel bir kez zıpladı.

«Hayır, öyle değil. Demin Anthony'nin yapmış olduğu gibi, sürekli zıpla.»

Daniel zıplarken, John kulak kesildi. Sonra ona «Tamam. Yeter. Durabilirsin.» dedi, «Vay canına!»

Daniel ne olduğunu anlamamış, aptal aptal bakıyordu.

John «Biliyor musun, bu platformun altı galiba boş.» dedi.

«Ne?»

«Emin değilim ama ötekilere vurduğumuz zaman tok bir ses çıkıyordu, altı dolu olduğu için. Fakat burası donk donk ediyor. Bu da altının ya boş olduğunu gösterir.»

«Yani?»

«Yani söküp bakmalıyız.»

«Daha önce bitti demiştin.»

«Daha önce ne dediğime boş ver. Eğer hazine bu platformun altındaysa, kaçırdığımız fırsatı düşün. Göze alabilir miyiz?»

«Alamayız.»

John yukarıya seslendi. «Tony, baltayı aşağıya at.»

Daniel «Aman dur. Atmasın. Birimizin kafasına inebilir.» diye onu uyardı. «Ben çıkıp getiririm.»

Az sonra Daniel balta ve manivelâ ile döndü. Daha önceki gibi bu platformu da sökmeye giriştiler.

John haklıydı. Platformun altında toprak yoktu. Ancak boş sayılmazdı. Burası kömür haline gelmiş çürük ağaç parçalarıyla doluydu. Kazma gerekmiyordu ama toplamak hayli zahmetliydi. Üstelik kovaya doldurması da bir başka âlemdi.

O gün kuyunun ancak bundan sonraki bir metrelik kısmını boşaltabildiler. İkisinin de eli yüzü, üstü başı kapkara olmuştu.

John «Haydi bugünlük bu kadar yeter.» dedi. «Zaten hava neredeyse kararacak. Yarın devam ederiz.»

Yukarıya çıktıklarında, Anthony her ikisine birden kahkaha ile güldü. «Ne bu haliniz yahu! Kömür madeni mi buldunuz?»

John ona «Hep işin matrağındasın... Yarın sıra sende. Hele aşağıya inip çalış da görelim bakalım.» diye çıkıştı.

Daniel «Böyle gidersek olmaz. Nasıl temizleneceğiz?» diye sorunca, John «Denize gireceğiz. Başka çaresi var mı?» dedi.

İkisi denize girdi. Yıkanmakla kalmayıp biraz da eğlenmeye başlayınca, Anthony de dayanamayıp onlara katıldı.

Chester'e ulaştıklarında artık gece olmuştu. Anthony «Şimdi bizimkilerden papara yiyeceğim.» deyince, John «Bak ne doğru söyledin. İşte o tam sana göre.» diye lâfı yapıştırdı.

«Ne bana göre?»

«O dediğin... Papara.»

Anthony espriyi anlamamıştı. «Haydi ben gidiyorum.» diye evine doğru yönelince, John arkasından seslendi. «Her günkü gibi sabah erken aynı saatte çıkacağız. Ona göre...»

*** * ***

Ertesi sabah John ile Daniel buluştuğunda, Anthony yine ortalıkta yoktu. Az sonra nefes nefese geldi. John, alay etmenin tam sırası olduğunu düşündü. «Paparanı yedin galiba.»

Anthony «Sormayın yahu!» diye yakındı, «Bir alay sorgu... Her gün nereye gidiyor muşum... Sabahtan akşama kadar yok oluyormuşum... Başımı olmadık bir işe mi sokmuşum yoksa... Falan filan.»

Daniel telaşla «Söyledin mi yoksa?» diye üzerine yürüdü.

«Yok canım!... Hiç söyler miyim? Bir kıtır attım işte.»

«Aman, iyi!»

«Zaten söylesem de inanırlar mı ki?»

«İnanmayacak olsalar da söylemeyeceksin. Bu iş üçümüzün arasında. Biliyorsun, yemin ettik. Sonra çarpılırsın.»

«Merak etme, söylemem.»

John «Lâfı bırakın. Haydi yürüyün.» dedi.

Anthony yanında bir çıkın getirmişti. Daniel «O elindeki ne? Yiyecek mi?» diye sordu.

«O da var ama bir de yedek giysi aldım.»

«Niye?»

«Bugün aşağıya inme sırası bende ya... Öyle değil mi John? Sonra üstümü değiştiririm.»

Daniel «İyi etmişsin de bir takım da benim için getirseydin bari.» dedi, «Dün akşam annemi görmeliydin. Nasıl bir patırtı çıkardı "Bu ne hal?" diye.

Anthony «Sen de bugün inmezsin olur biter. Keşke biz de John gibi olsaydık. Bak, onun ne karışanı var ne görüşeni.»

Anthony öyle deyince, John *«Ah!... Ah!»* diye içini çekti. *«Evlerinin, ailelerinin değerini bilmez bu çaylaklar.»*

Meşe Adası'na kadar böyle gülüşe şakalaşa geldiler. Artık hazineye ulaşmalarına ramak kalmıştı. Hem çok heyecanlıydılar hem çok sevinçli.

Kuyunun başına gelir gelmez, sevinçleri midelerine oturdu.

Gece, kuyuya neredeyse yarısına kadar su dolmuştu.

John «Lânetler olsun.» diye bağırdı, «İşte her şey bitti.»

Daniel «Neden böyle oldu ki acaba?» diye söylendi.

John «Elbette olacaktı.» diye ona bir yanıt verme gereğini duydu, «Deniz seviyesinin altına indik de ondan. Su bastı.»

Anthony saf saf «Ne olmuş?... Boşaltırız.» deyiverdi.

John onu tersledi. «Haydi boşalt o zaman.... Biz de görelim bakalım nereye boşaltıyorsun denizin suyunu?

Daniel umudunu yitirmek istemiyordu. Derin düşüncelere daldı *"Bu iş şimdilik durdu ama henüz sona ermedi. Şimdilik hazineye ulaşamadık. Onun orada durduğunu biliyoruz. Bizden başka da bilen yok. Elbette bir gün çaresini buluruz."*

Bir Girişim Daha

Öğretmenlerine göre Daniel McGinnis uslanmaz haylazın tekiydi. Buna karşın, okulunu kendisinden hiç de beklenmeyen bir başarıyla bitirdi. Sonra Toronto'daki üniversiteye giderek yükseköğrenim bile gördü.

1803 yılında, Simeon Lynds adlı hayli varlıklı bir iş adamı ile tanıştı. Söyleşileri sırasında denk düştü; Daniel gençliğinde iki arkadaşı ile birlikte nasıl hazine aramaya kalkışmış olup, yaşadıkları serüveni özetle anlattı.

Simeon Lynds, Daniel'in anlattıklarının sahiden yaşanmış olduğunu anlayınca bu işi ciddiye alıp ilgilendi. Sözünü ettiği adanın yerini sordu.

Daniel birdenbire durdu. «Anlattığım olay doğru ama adanın nerede olduğunu söyleyemem.» dedi, «Çünkü birbirimize bunu hiç kimseye söylemeyeceğimize dair söz vermiştik.»

Simeon Lynds daha da ilgilendi. *"Onuruna düşkün bir genç. Bravo!"* diye düşündü. «Ancak eğer o arkadaşlarını bulabilirsen, onların da onayını alırsan, belki bu konuda daha geniş açıklama yapabilirsin, öyle değil mi?» diyerek, Daniel'i zorladı.

Buna karşılık Daniel, «Onları belki bulurum ama bulsam ve onay verseler ne olacak ki?» dedi, «O günlerde çocukça hayaller kurup orada gömülü bir hazine olduğuna kendimizi inandırmış, günlerce süren bir serüven yaşamıştık. Belki aslında hiçbir şey yoktu. Belki bulmuş olduklarımız bambaşka türden bir yapının kalıntılarıydı. Zaten yaptığımız iş bir kuyu kazmaktan başka bir şey değildi. Onu da su bastı ve güme gitti. Umutsuz bir durum.»

Simeon Lynds hiç de aynı görüşte değildi. Anlaşılan, çocuk iken amatör olarak ve pek sınırlı olanaklarıyla ancak o kadarını yapabilmişlerdi. Oysa bu işe biraz yatırım yapılıp, profesyonel bir ekip kurulursa, devam edilebilirdi.

Daniel, «Elbette aradan geçmiş bunca yıl içinde birileri orada bunu zaten yapmamışsa.» dedi.

«Elbette ama bu meseleyi biraz kurcalamayı, gidip şöyle bir bakmayı düşünmez misin? Diyelim ki o adanın semtine uğrayan bile olmadı. Sen yerini biliyorsun; ben de kazı işinin devamını sağlayacak parayı verebilirim. Anlaşabiliriz.»

Daniel birden sekiz yıl kadar öncesine döndü. Yaşadıkları serüveni, sanki dün gibi en ince ayrıntısına kadar anımsıyordu. Anthony Vaughan'ı bulmak kolaydı. Hâlâ Chester'deydi ve babası ölünce ondan kalan işi yürütüyordu. Ancak John Smith'i nasıl bulurdu acaba? Onu görmeyeli yıllar olmuştu.

Simeon Lynds'e önce arkadaşlarını bulup onlara danışmak zorunda olduğunu söyleyerek, zaman tanımasını istedi. Tüm çocukluğunu ve sonra delikanlılık dönemini geçirmiş olduğu Chester'e gitti.

Anthony, karşısında çocukluk arkadaşını bir takım elbiseyle görünce şaşırdı. Sevindi de... Epeydir birbirlerini görmemişlerdi. Önce hasret giderdiler. Eski günleri dile getirdiler. Söz elbette Meşe Adası'na geldi. Daniel ona Simeon Lynds ile görüşmesini anlattı. Adamın "Onslow" adlı bir şirketin sahibi olduğunu, bu işe yatırım yapmak istediğini söyledi.

Anthony «Neden olmasın?» diyerek öneriye sıcak baktığını gösterdi, «Eğer herkesin hakkını gözeten bir sözleşme yaparsak, gerçekten de orada bir hazine çıkar, sonunda biz de bundan bir pay alırsak ne âlâ.»

Daniel «Ancak bence John'un da onayını almamız gerekir.» dedi, «Gerçi o zaman çocuktuk ama bu işte ortaktık. Birbirimize söz vermiştik. Ben sözümü tuttum. Görüyorum ki sen de benim gibi sözüne bağlı kalmışsın. Onu da bulmalıyız.»

Anthony «Ben de sözümü tuttum ama doğrusunu istersen aslında o konuyu çoktan unutmuş olduğum için.» dedi.

«Peki, böyle bir işe girişmeden önce sence de John'u bulup, onun da onayını almak gerekmez mi?»

«O kolay!»

«Nerede olduğunu biliyor musun yoksa?»

«Sen bilmiyor muydun?»

Daniel başını *«Hayır!»* anlamında sallayınca, anlattı.

«Sen kalkıp üniversiteye gittin ya!... Bana sorarsan galiba seni kıskandı. "Balıkçılık ile doğru dürüst bir yaşam sağlanmaz, ben okumaya devam edeceğim." dedi. Sonra da Halifax'taki üniversitede hukuk okudu. Avukat oldu. Aşağı yukarı altı ayda bir buraya gelir. Gelince de bana mutlaka uğrar.»

Daniel John'u taklit ederek, onun tarzıyla «Vay canına!» dedi. Gülüştüler. «Peki ama yolu düşüp de buraya gelmesini bekleyemeyiz ya! Adresini biliyor musun?»

«Hayır ama Halifax'ta olduğunu biliyorum. Orada kaç tane Avukat John Smith vardır ki? Gidip sorsan, anında bulursun. Hem bak, eğer o şirket ile bir sözleşme yapacak olursak, bir hukukçuya ihtiyacımız olacak sanırım.»

Daniel Halifax'a gitti. John'u bulması hiç de zor olmadı. Bir de onunla hasret giderip eski günleri andılar. Ancak John, bu konu ile artık ilgilenmek istemediğini söyledi. «Eğer bir avukata ihtiyacınız varsa size yardımcı olurum ama beni bu işin dışında tutun.» dedi, «Zaten sana bir şey söyleyeyim. O kuyu orada hâlâ yıllar önce bıraktığımız gibi durmakta olsa bile bu ne sana ne de Anthony'ye bir hak sağlar. Sanırım orası kamu malıdır yani herkesin hakkı eşittir. Birisinin özel mülkü ise zaten adımını bile atamazsın. Tek bir şey yapabilirsiniz: Yerin neresi olduğunu söyleyip, karşılığında para istersiniz, o kadar.»

«Orada daha esaslı bir kazı yapılır da sonunda gerçekten çocukluğumuzda hayal etmiş olduğumuz gibi hazine çıkarsa, pay alamaz mıyız?»

«Zor... Sırf bu iş için ve resmen bir şirket kurulmuş, size de önceden hisse verilmiş olması gerekir.»

Daniel «Vay canına!» dedi.

John «Bana bak, bu benim lâfımdır. Bana ait olan bir sözü böyle gelişigüzel kullanamazsın. Bu suç sayılır.» dedi, «Şaka bir yana, bence hangi ada olduğunu söyleyip, karşılığında paranızı peşin alın. Gerisine karışmayın. Hiç olmazsa, hazine çıkmazsa bir şey yitirmezsiniz. Aldığınız para cebinizde kalır.»

Daniel Anthony ile bir kez daha görüştü. Bambaşka bir şey yapmaya karar verdiler. Hangi ada olduğunu söyleyecek ama bu bilgiyi vermenin karşılığını istemeyeceklerdi. Hazine çıkarsa, onlara da bir pay verip vermemek Simeon Lynds'e kalsındı.

Simeon Lynds, bu öneriyi seve seve kabul etti. «Madem siz bana böyle güvendiniz, ben de hakkınızı yemeyecek, mutlaka sizi de düşüneceğim.» dedi.

Yanına şirketinin mühendislerinden birini aldı. Daniel, onları Meşe Adası'na götürdü.

Üç kafadar sekiz yıl önce o kuyuyu nasıl bırakmışlarsa, hâlâ öyle duruyordu. Demek ki bunca zaman içinde buraya gelen giden olmamıştı.

Mühendis kuyuyu şöyle bir inceledi. Aşağıya gemicilerin kullandığı iskandil gibi bir şey sarkıtarak ölçümler yaptı. Sonra, «Bu iş kolay. Çocuk oyuncağı. Suyu boşaltırız. Gerisini kazarız. Daha aşağıda ne olduğunu görürüz.» dedi.

* * *

Meşe Adası'nda bir şantiye kuruldu. Bir yandan kovalarla suyu boşaltırken, diğer yandan da kömürleşmiş ağaç parçalarını temizlediler. Yaklaşık 12 metre derinliğe kadar kolayca indiler. Orada da öncekiler gibi bir platform vardı.

Söküp attılar. Kazıya devam ettiler. Şimdi toprak ile karışık macun ve kireç gibi birtakım maddeler çıkıyordu. Üç metre daha aşağıda, yine aynı platform ile karşılaştılar. Onu da söküp kazıya devam ettiler.

Ancak artık denizden sızarak gelen su hayli artmıştı. Gece çalışmayınca, sabah kuyuya yine su doluyor, boşaltmak hem zor oluyor hem zaman alıyordu. Bunun için tulumba kullanmaya başladılar. Her sabah ilk işleri gece kuyuda biriken suyu boşaltmak oluyordu.

Yine üç metre kadar sonra yerleştirilmiş bir diğer platforma erişmek üzereyken, bu kez bunun üzerine sıkıca kamış lifleri döşenmiş olduğunu gördüler. Aşağıya indikçe farklı şeyler ile karşılaşmakta oluşları, işin sürdürülmesi gerektiğini gösterirdi. Şimdi 18 metre derinlikte ulaşmış oldukları şu son platformun altında başka bir şey olduğundan kuşku duyulamazdı.

Hemen hemen on ayak (üç metre) aralıklarla yerleştirilmiş olan iki platform daha söküp kazıyı sürdürürlerken, yüzeyden 27 metre kadar derinlikte iri bir taş blok buldular.

Her kenarı yaklaşık 40 cm uzunluğunda, bir küp gibi düzgün kesilmiş ama bir yanı yamuk olan bir taştı bu...

Yukarıya çıkardıklarında, düz yüzeylerinin üzerine birtakım şekiller kazınmış olduğunu gördüler. Bu şekillerden bazısı, taşın çevresi boyunca yineleniyordu, tıpkı bir yazı gibi.

Bu taşı buldukları yerin hemen altında öncekilerin aynısı bir platform daha vardı.

İşi yürüten mühendis, hemen her dakika kuyunun başında değil, Chester'de kalarak olan biteni izleyen Simeon Lynds'e haber verdi.

Simeon Lynds apar topar adaya geldi. Taşı gördü. Yapabileceği bir şey yoktu. Ancak artık işin sonuna yaklaştıkları belliydi. Önce bu taşın üzerinde ne yazılı olduğu çözülmeliydi.

Taşı alıp Halifax'a gitti. Dil uzmanlarına gösterdi. Bir şey anlayabilen çıkmadı. Hepsinin dediği aynıydı. Bu şekillerin bir mesaj içerdiğinden kuşku duyulamazdı ama burada bilmedikleri bir şifre kullanılmıştı. Şifrenin anahtarı bulunmadıkça çözmenin olanağı yoktu.

Simeon Lynds, taşın üzerindeki şekilleri kâğıda kopyaladı. Bir şifre uzmanı bulmak üzere Montreal'e, oradan Toronto, New York ve Boston'a gitti. Herkes bu şekillerin bir şifre tekniğiyle düzenlenmiş bir yazı olduğunda birleşiyordu ama kimse şifreyi çözmeyi başaramadı.

Simeon Lynds, taşta her ne yazılı olursa olsun işe devam etmeye karar verdi. Chester'e dönerek, ne yapacaklarına ilişkin talimat bekleyen mühendise, ulaştıkları son platformu da söküp kazıyı sürdürmelerini bildirdi.

İşte ne olduysa o platformu söktükleri zaman oldu.

Kuyuya gelen su miktarı birdenbire arttı. Kullandıkları tulumba bu kadar çok suyu boşaltmaya yetmiyordu.

Mühendis, «Anlaşılan benim Halifax'a gidip daha büyük bir tulumba hatta iki tulumba birden getirmem gerekecek.» diyerek hemen yola çıktı.

Ertesi sabah döndüğünde, işçilerin başındaki formen kötü haberi verdi.

Bir gece içinde kuyudaki su deniz seviyesine kadar yükselivermişti. Mühendis, «Zararı yok. Boşaltırız.» diyerek getirmiş olduğu her iki tulumbayı birden kurdurdu.

Olmuyordu... İki tulumba birden çalıştırılınca, kuyudaki su seviyesi bir süre için sanki biraz düşer gibi görünüyor, ancak biri durduğu anda hemen yükseliyordu. Kazmış oldukları derinliğe bir kez daha ulaşmaları olanaksız gibiydi.

Çaresiz, işi bıraktılar. Şantiyeyi tatil ettiler.

Simeon Lynds Daniel'i gördüğünde ona başlarına gelenleri anlattı. «Hiç üzülme.» dedi, «Aslında siz iyi iş çıkarmışsınız. Ondan fazlasını yapamazdınız. Bak, biz de tıkanıp kaldık. Gerçi o kuyunun dibinde bir hazine olup olmadığı hâlâ belli değil ama zaten oraya varmanın olanağı yok.»

* * *

Simeon Lynds, umudunu yitirmişti ama denk düştüğünde bu gibi işlerden anlayan başkalarına danışmaktan da geri kalmadı.

Birisi şöyle bir açıklama yaptı: «Denize pek yakın bir yerde o çapta bir kuyu açılmaz. Yoksa suyu durduramazsınız. Bunun bir başka yolu var.» Şöyle bir yöntem uygulanmasını önerdi: «Önceki kuyuyu göz ardı edin. Hatta doldursanız, daha iyi olur. Onun yakınında çok daha küçük çaplı bir başka kuyu açın. İçine adam girecek kadar olsa yeter. Gerçi o da su alacaktır ama daha dar olduğu için kolayca boşaltabilirsiniz. Sonra, hangi noktaya ulaşmak istiyorsanız, bu kez oraya doğru yerin altından yatay bir tünel kazın.»

Simeon Lynds mühendis değildi ama bu denilene aklı yattı. Başkalarına da danıştı. Onlar da mantıklı buldu.

Ertesi yıl, Meşe Adası'ndaki şantiye yeniden kuruldu.

Bu kez, adanın ortasına doğru, denizden biraz daha uzak bir noktada yepyeni bir kuyu açmaya giriştiler. Deniz seviyesinin az altına varıldığında oraya da su sızmaya başlamıştı. Ancak hem o geniş kuyudaki kadar çok değildi hem de pek hızlı bir şekilde ve kolayca boşaltılabiliyordu. Otuz metre derinliğe kadar indiler.

Bundan sonrası zordu. Çünkü oradan diğer kuyunun dibine doğru açılacak tünel için çalışılacak alan pek dardı. Oraya iki kişi ancak sığıyor, yeraltındaki toprağı el aletleriyle eşeleyerek ağır ağır deliyorlardı. Deldikçe de tünelin içine girmekte olan su miktarı artıyordu.

Bir gün, artık tam önceki kuyunun hizasına yaklaşmışlarken, önlerindeki toprak duvar yüzlerine karşı âdeta patladı. İki işçi, hemen kaçıp yukarı tırmanarak, kendilerini kuyunun dışına attı.

Demeye kalmadı, açılmış olan yeni kuyu da bir anda deniz suyu ile doluverdi.

Bu olay sırasında Simeon Lynds de adadaydı. Artık önceki kuyunun dibine pek yaklaşmışlardı. Merakla sonucu bekliyordu. Bu vartayı atlatarak canlarını kurtarmış olan iki işçiyi karşısına çekip, orada herhangi bir şey görüp görmediklerini sordu.

Ne görmüş olabilirlerdi ki?... Daha hedeflenen noktaya bile varamadan tünel göçüvermişti.

İki işçinin başına gelen bu olay üzerine, diğerleri de korktu. Zaten aralarında bir de burasının aslında lânetli olduğuna ilişkin bir söylenti çıkmıştı. Çoğu işi bırakmak istedi.

Simeon Lynds, «Gitmek isteyen hesabını kesip gider ama bu iş burada sona ermez!» dedi, «Ben bu projeye çok para yatırdım. Gerekirse daha da harcarım. Ne olursa olsun bu kuyunun sonuna varacağız. Sadece burada kalıp çalışanlar ikramiyesini alır.»

Gitmek isteyen gitti; kimileri kaldı.

Simeon Lynds, bu kez madencilik uzmanları buldu. Onlarla kâğıt üzerinde konuşmaktansa, alıp adaya getirdi.

Madenciler durumu inceledikten sonra şöyle bir açıklama yaptı: «Burasını kazabilmek için önce suyu uzak tutmak gerekir. Deniz seviyesinin yaklaşık 20 metre altındaki bir noktaya yatay tünel açarak ulaşmak akıl kârı değil.»

O kadarını Simeon Lynds de biliyordu. Bu işi yapabilmek için nasıl bir yöntem önerdiklerini sordu.

Şöyle dediler: «Ana kuyunun çevresine çok sayıda küçük kuyular kazılmalı. Denizden gelen su o kuyularda toplanır ve sürekli olarak çekilebilir. Ortadaki kuyu kuru kalınca, derine doğru kazma olanağı elde edilir.»

Simeon Lynds, bu işin kaça mal olacağını sordu. Bir hesap çıkardılar ki neredeyse şu ana kadar harcanmış para kadar daha yatırım gerekiyordu.

Madenciler ile pazarlığa girişti. Dedikleri yapılırsa, kuyunun sonuna kadar varılacağına ilişkin garanti istedi.

Böyle bir garanti veremeyeceklerini, ancak denenebileceğini söylediler. Belki olur, belki olmazdı.

Simeon Lynds şöyle düşündü: *"Diyelim ki oldu... Diyelim ki böylece ana kuyunun hemen hemen kuru kalması sağlandı. Sonra ne olacak?... Kazmaya devam edeceğiz. Daha da aşağıya ineceğiz. Peki, bunun sonucunda ne olacak?... Elimize ne geçecek? Ne bulacağız? Hazineyemi ulaşacağız, yoksa bizi bir platform daha mı karşılayacak? Üzerinde ne yazılı olduğu belli olmayan bir başka taş daha bularak, onunla mı yetineceğiz?»*

O bir iş adamıydı. Sonunda ne elde edileceğini bilmeden bu kadar büyük risk almak doğru olmazdı. "Zararın neresinden dönülse kârdır." ilkesini yeğledi.

Pes etti.

Daniel'i son kez gördüğünde, ona «İçin rahat olsun. Orada hazine falan yok. O bir hayal.» dedi.

Tükenmeyen Umutlar

Simeon Lynds, Meşe Adası'ndaki araştırmalarını ne elinden geldiğince duyurmaya ne de saklamaya çalışmıştı. Evet, hazine arıyorlardı, bu doğruydu ama durup dururken bir vaveyla çıkarıp bunu ortalığa yaymanın da âlemi yoktu. Hele bir bulsunlar, nasıl olsa duymayan kalmazdı.

O tarihlerde, Meşe Adası'ndaki arama çalışmalarıyla hiçbir bağlantısı olmaksızın, önce Avrupa'da, sonra Amerika'da ilginç girişimler belirdi. Beş yüz yıl kadar önce resmen kapatılmış olan Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı yeniden canlandırmak amacıyla birtakım örgütlenme çalışmalarına başlandı. Bunlar hiç de gizli saklı çalışmalar değildi. Aksine tarihteki Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın yeniden canlanmış olduğunun herkesçe duyulması öngörülüyordu.

İşte bu etkinliklerin bir yan ürünü olarak, bir zamanlar çok sözü edilmiş olan Tapınakçıların hazinesi de yine kamuoyunun gündemine girdi. Konu "hazine" olunca, aslında Tapınakçılar ile ilgilenmeyenleri bile meraklandırıyordu.

14. yüzyılın başlarında Paris'ten nereye kaçırılmış olduğu kesin bir şekilde bilinmeyen bu hazine, acaba okyanusun ötesine taşınıp Meşe Adası'na gömülmüş olabilir miydi? Acaba Simeon Lynds'in aradığı hazine o muydu?

Kanada basınında, Simeon Lynds'in 45 yıl kadar önce Meşe Adası'nda yaptığı araştırmalara dayanılarak bir asparagas haber yayımlanınca olan oldu. Orada gömülü hazineye ulaşmak üzere yine heveslenenler çıktı.

Hele Halifax Üniversitesi'ndeki bir profesör, o kuyuda yıllar önce bulunmuş ve üzerinde ne yazılı olduğu okunamamış taşın şifresini çözüp, bu konuda bir açıklama yapınca, Meşe Adası hazine avcılarının bir numaralı hedefi haline geldi.

Profesörün yaptığı açıklamaya göre, taşın üzerindeki mesaj şöyleydi: "Kırk ayak aşağıda iki milyon sterlin gömülüdür."

Kırk ayak aşağısı olarak nitelenen yer neresi?

Simeon Lynds, bu taşı 27 metre derinlikte bulmuştu.

Demek ki o iki milyon sterlin değerindeki hazineye varması için yaklaşık 12 metre (40 x 0,30 m) daha kazıp, 40'ıncı metreye kadar uzanılmalıydı. Oysa otuzuncu metreye bile inememişti.

Üzülmesine hiç gerek yoktu... Elinde bulunan olanaklar ile bunu zaten başaramazdı.

Diyelim ki taşın üzerindeki mesajın çözümü doğru... Orada sahiden de öyle yazıyor ve hazinenin yeri açıklanıyor.

Değerini belirtmek için niçin "sterlin" denmişti de bir başka para birimi kullanılmamıştı?

Bu, hazineyi oraya yerleştirmiş olanların, -her kimse- para birimi olarak sterlin kullandığını gösterirdi.

Kim onlar?

Büyük Britanyalılar yani İngilizler ya da İskoçlar.

O zaman 14. yüzyılın sonlarına doğru Orkney Prensi Henry Sinclair'in buralara gelerek, İskoç kolonileri kurduğuna ilişkin varsayımlar anımsandı. Gerçi Amerika'ya ayak basan ilk Avrupalının Kristof Kolomb olduğuna inanıp, bunda diretenler çoğunluktaydı ama Nicolo Zeno ile Henry Sinclair'in ondan çok daha önce Nova Scotia'ya ulaşmış olduğunu gösteren veriler de kolayca göz ardı edilebilecek gibi değildi. Üstelik Sinclair ailesinin İskoçya'da varlığını sürdürmüş Tapınakçılar ile öteden beri hayli yakın ilişkileri olduğu da biliniyordu.

Bilmecenin halkaları birbirine bağlandığında, ortaya ilginç bir olasılık çıkıyordu: "İşte orada, Meşe Adası'nda, 14. yüzyılın ölçüsüne göre iki milyon sterlin değerinde bir hazine yatıyor. Paranın o zamanki ve güncel alım gücü karşılaştırılacak olursa, şimdi bu rakamı kim bilir kaç kez üst üste katlamak gerekir."

Demek papanın 14. yüzyıl başlarında kapatmış olduğu şu Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın hazinesi bu denli zengindi.

Tevekkeli değil tarih boyunca birçok kişi onun peşinde koşup durmuş!

Arayan çok kişi olmuş ama nerede olduğunu bulamamış.

İyi ki bulamamış. İşte şimdi nerede olduğu belli. Ancak onu çıkarmak zor gibi görünüyor.

Olsun!... Böylesine değerli bir hazineye sahip olabilmek için çok para harcayıp, her türlü özveri gösterilebilir.

İşte böyle düşünen birçok kişi yıllar içinde Meşe Adası'na giderek orada incelemeler yaptı.

Ancak bunların çoğu, yeterli olanaklara sahip olmayan hazine avcılarıydı. Tutumları "Armut piş, ağzıma düş." tarzındaydı. Büyük bir hevesle oraya gidip de işin zorluğunu görünce, cayıveriyorlardı.

Bu işe mutlaka profesyonel yatırımcıların girmesi gerekirdi. Onlar ise, bu işin geçmişini öğrendiklerinde, böyle sonu belirsiz bir projeye yatırım yapmaktan kaçınıyorlardı. «Bu işin sonunda başarı elde edilmesi olasılığı yüzde kaç?» diye soruyorlardı.

Hiç kimse de böyle bir soruya doğru dürüst yanıt veremiyordu.

* * *

1848 yılında, madencilik ve demiryolu yapımı işiyle uğraşan iki İskoç kardeş, James ve John Pitblado, bu konuyu araştırmaya karar verdi. Sırf bu amaçla, ailece İskoçya'dan Kanada'ya, Nova Scotia'nın Truro kentine göçtüler.

Önce Daniel McGinnis'i aradılar; bulamadılar. Ancak artık yaşı hayli ilerlemiş olan Anthony Vaughan ile Simeon Lynds'in yeğeni David Lynds'e ulaştılar.

Onları da aralarına alıp, Meşe Adası'nda yeniden araştırma yapmak üzere Nova Scotia'daki Truro kentinin adını taşıyan bir tür şirket kurdular.

Pitblado kardeşler ne yapmak istediklerini biliyordu. Burada herkes, yeraltındaki durumun nasıl olduğu hakkında yeterli bilgi sahibi olmaksızın paldır küldür kazıya başlıyordu. Onlar ise, madenciydi. Önce neyi kazacaklarını öğrenmek, sonra da nasıl kazacaklarını belirlemek isterlerdi.

Dolayısıyla kazıyı sonra düşünmek üzere şimdilik sadece sondaj yapacaklardı. Ancak, bu iş için bile büyük bir şantiye kurulması gerekliydi. Buna hiçbirinin parası yetmezdi. Bir de paralı ortak bulmalıydılar.

Bunun için Charles Dickson Archibald adlı bir iş adamını razı etmeyi başardılar.

Aradan geçmiş yıllar içinde Kanada'da birtakım yeni yasalar yürürlüğe girmişti. Böyle işler ruhsata bağlanmıştı. Dolayısıyla, o bölgenin bağlı olduğu Halifax Valiliği'ne başvurarak Meşe Adası'nda araştırma yapmak üzere resmen Charles Archibald ile John Pitblado adına bir izin belgesi düzenlettiler.

Yaptıkları hesaba göre bu iş birkaç ay sürebilirdi. İşçilerin orada yatıp kalkması gerekliydi. Oysa ada hepsini barındıracak, âlet ve diğer malzemeyi depolayacak kadar büyük olmadığı için, yönetim şantiyesini oluşturan barakaları kıyıda kurdular.

Ada ile kıyı arasında gidiş geliş ve malzeme taşınması için sürekli kayık kullanmak, pek zahmetli olacaktı. Bunun için de asıl işe başlamadan önce, kıyıdan adaya kadar ahşap kazıklar çakıp, bir köprü yaptılar.

Genellikle maden araştırma işlerinde kullanılan makineler getirdiler. Tıpkı dev bir şişe tirbuşonuna benzeyen bir burgu ile delik açıp sondaj yapacak, böylece kuyu boyunca yerin altında ne bulunduğunu gösteren örnekler çıkaracaklardı.

Burguyu, döndürebilmek için bir çekme gücü gerekliydi. Bu amaçla bildikleri en pratik yöntem, at kullanmaktı. Bunun için, adayı kaplayan güzelim meşe ağaçlarından birçoğu kesildi.

Kuyunun tam ortasında değil, kenarına yakın gelişigüzel bir nokta seçip sondaja başladılar.

Önce yüzeyden 28 ve 30 metre derinlikte, birbiri ardınca iki platform daha bulunduğunu keşfettiler. İkisinin arasına, çam gibi reçineli bir ağaç olan ladin dalları tıkıştırılmıştı. Daha altında ise sıkıştırılmış bir kil tabakası oluşturulmuştu. Acaba neden?

Burada her şey öyle mantıksız, daha doğrusu açıklanamayan bir seyir izliyordu ki bunun olası nedenlerini düşünmeye boş verip, sondaja devam ettiler.

Bu kez birtakım madeni parçalar çıkmaya başladıysa da bunların da yine dolgu malzemesi olarak kullanıldığı belliydi. Birisi, aşağıdan çıkarılmış olan bu karmakarışık maden örnekleri arasındaki bir parçayı inceleyip, bunun eskiden kullanılan türde bir cep saatinin zincirinden kopma olduğunu söyledi.

Bu kuyuda cep saatinin işi ne olabilirdi?... Acaba hazineye varmışlardı da onun bir parçası mıydı?

Yok canım!... Olamaz; üstelik iki ayrı nedenle.

Birincisi, böylesine değerli bir hazinenin kapsamında eski bir cep saati bulunamazdı. O zincir, herhalde diğer hurdaların arasına karışmış olsa gerek.

İkincisi, taşın üzerindeki şifreli mesaja göre, hazinenin bulunduğu yere henüz gelmemişlerdi.

Ancak o mesaja da ne ölçüde güvenilebileceği ayrı bir soru.

Ne yapacaklarını bilemedikleri, karar veremedikleri belliydi.

İşi sağlama almalıydılar. O noktadaki sondaja bir süre için son verdiler. Sondaj âletinin yerini değiştirip bir başka delik açtılar.

Sonuç aynı... Kuyunun o seviyesinde, sadece karmakarışık birtakım maden kırpıntıları bulunduğu anlaşıldı. Onların hemen altında ise yine bir platform vardı.

O platformu delip geçer geçmez, burgu boşa düştü. Burada 8 metre derinliğinde bir boşluk bulunduğu saptandı.

Şifreli mesajın açıklaması uyarınca, taşın bulunduğu yerden 40 ayak aşağıya yani yüzeyden 40 metre derinliğe inmeliydiler. Ne varsa asıl orada bulacaklardı. Boşluğun dibine kadar inince, orada birtakım tahta parçalarından başka bir şey olmadığını gördüler. Hemen altında ise kalın bir demir plaka vardı.

Bundan şu çıkıyordu: "Ya mesajın çözümü yanlış yapılmış ya da verilmiş olan o mesafe bir aldatmaca olsa gerek. Çünkü bu demir plakanın altında sadece mavimsi renkli kil var. Demek ki kuyunun sonuna vardık."

Yoksa acaba bu arada bir başkası bu kuyuyu sonuna kadar kazarak hazineyi alıp götürdü mü?

Bu da pek akla yatkın gelmiyordu. Kuyunun bu koşullar altında kazılmasına olanak yoktu.

Bu çevrenin jeolojik yapısını iyi bilenler, bir başka noktaya parmak bastı: «Buralarda, yerin 40 metre altında bile olsa mavi kil görmedik. Daha kuzeyde, hemen yüzeyde bulunur. Buraya oralardan getirilmiş olsa gerek. Bu kil, inşaatlarda su izolasyonu amacıyla kullanılır. Burada da o amaçla kullanılmış olabilir.»

James Pitblado «O halde biz de daha derine ineriz. Sondaja devam.» dedi, «Ancak içimizde kuşku kalmamalı. Dolayısıyla, bu kil tabakasının gerçekten burada bulunup bulunmadığını kesinliğe kavuşturmak için kuyunun az ötesinde, aynı derinliğe kadar bir başka delik açalım. Bakalım orada ne göreceğiz.»

Sonuç, bu çevrenin yerlisi olanların dediği gibiydi. Oradan sadece kum çıkıyordu; kil yoktu. Demek ki bu mavi kil başka bir yerden buraya izolasyon amacıyla getirilmişti.

Neyin izolasyonu?

James Pitblado şöyle düşündü: *«Hazine deniz seviyesinin altına yerleştirilmiş olduğu için denizden sızacak suya karşı izolasyon yapılmış. Nitekim kuyunun daha yukarısı su altında. Demek ki aşağının kuru kalmasını sağlamak istemişler.»*

Ellerini ovuşturdu. *«Tamam, varmak üzereyiz.»*

Yaklaşık 6 metre kalınlığındaki bu kil tabakasından sonra, burgu yine bir demir plakayı deldi ve onu geçer geçmez de bir kez daha hızla aşağıya kaydı. Bu seviyede de bir boşluk vardı. Burguyu ağır ağır indirdiler.

Üç metre süren bu boşluktan sonra aynı mavimtrak kil yine çıkmaya başladı. Bu ikinci kil tabakasının kalınlığının üç metre olduğunu gördüler. Sonra, yine bir kalın demir plaka.

Ardından yine bir boşluk; ta 57 metre derinliğe kadar.

Burguyu yukarıya çekince, ilginç bir şey dikkatlerini çekti. Bıçakların üzerinde beyaz bir şey vardı. Bu, burguya bulaşmış olan kilin üzerine yapışmış küçük bir kâğıt parçasıydı.

Bir yerden yırtılmış izlenimi veren bu kâğıdın üzerinde bir el yazısı izi görünüyordu; "vi" gibi bir şey yazılıydı. Hiçbir anlamı yoktu. İşe yaramazdı.

Ancak bu kâğıt parçası, altta ve üstte demir plakalarla sıkıştırılmış o iki kil tabakasının arasında mutlaka farklı bir şey bulunduğunu gösterirdi.

O aşamaya kadar burguyu hep kuyunun kenarına yakın bir noktasından aşağıya indirmişlerdi. Biraz daha ortaya çektiler. Bu kez niyetleri, tam kırk beş metre inip orada durmak, sonra yine ağır ağır inerek saptadıkları iki kil tabakası arasındaki boşlukta ne olduğuna bakmaktı.

Orada burgu, hayli sert bir şeye çarparak yana kaydı.

Yukarıya çekip iyice temizlediler. Bir güzel yağladılar. Aynı noktaya yeniden indirdiler.

Geri çektiklerinde, burgunun helezon biçimindeki bıçakları arasına bu kez toz zerrecikleri yapışmış olduğunu gördüler.

Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Orada hayli iri bir taş vardı. Burgu onun kenarına çarpıyordu.

Bu kez, sondajı kuyunun tam ortasından yaptılar. 46 metre derinlikte burgu pek sert bir şeye çarparak durdu.

Şimdi delme işi hayli zorlaşmıştı. Belli ki kaya gibi bir şeyi delmeye çalışıyorlardı.

Kesinlikle öyleydi çünkü burgu bıçakları ikide bir körleşiyor, değiştirilmesi gerekiyordu.

James Pitblado, sondaj işinde John'dan daha deneyimliydi. Durup düşündü. «Galiba herifler oraya taş bloklarla iri bir hücre oturtmuş. Hazineyi de öyle gelişigüzel bir şekilde boşluğa değil, onun içine yerleştirmiş olsalar gerek.» dedi.

John «İyi ama oraya nasıl inebildiler? Eğer hiç inmeyip de yukarıdan indirdilerse, nasıl becerdiler dersin?» diye sordu.

James «Nasıl senin aklın ermiyorsa, benim de ermiyor.» diye yanıt verdi, «Sadece tahminlerde bulunabiliyorum. Demek bu hazine buraya yerleştirildiğinde kuyunun içi kuruydu. Gerçi su olsa da ağır şeyler büyük bir jaraskal kurularak indirebilir. Fakat su gelmesi olasılığı da vardı ki hem altına hem üstüne kil döşediler. Bunun başka bir açıklaması yok.»

«Keşke elmas uç getirmiş olsaydık. Elimizde pek az çelik uç kaldı. Böyle giderse durmak zorunda kalacağız.»

«İstersen şöyle yapalım... Sen burada çalışmayı sürdür. Ben Halifax'a gideyim. Hem yeni çelik uçlar alayım hem de orada bu boydaki burgu için elmas uç var mı diye de bir bakayım.»

* * *

James gidince, John işin başına geçerek sondajı sürdürdü.

Az sonra o taş bloku delip geçmeyi başardılar.

Sonra bir ahşap tabaka, ardından kısa bir boşluk, sonra bir ahşap tabaka daha vardı. Bir kez daha kısa bir boşluktan sonra, bir diğer ahşap tabaka.

Sonra da yine o kahrolası taş.

John, bu olgunun yorumunu şöyle yaptı: *«Üzerinde şifreli bir mesaj verilmiş olan o taştaki yazı ya yanlış çözülmüş ya da rakam yanlış yazılmış. Simeon Lynds'in bu taşı bulmuş olduğu yer 27 metre (90 ayak) derinlikte olduğuna göre, sözü edilen iki milyon sterlin 40 değil, 60 ayak aşağıya konmuş. Yaklaşık birer metre aralıkla üç ahşap tabaka var. Ortadakinin kalınlığı, üst ve alttakinin iki katı. Demek ki burada iki sandık üst üste yerleştirilmiş.»*

Bunları düşündükten sonra, varmış oldukları en alttaki taş bloku da delip delmeme konusunda kararsız kaldı. Durumun ne olduğu hemen hemen anlaşılmıştı. James'in dönüşünü beklemek daha doğru olacaktı. İşi geçici olarak durdurdu.

James geldiğinde durumu ona da anlattı. Bu bulgu üzerine ne yapmaları gerektiğini planlamaya giriştiler.

Ertesi gün, adanın karşısındaki kıyıda kurulmuş olan şantiye yönetim merkezinde ilginç bir olay başgösterdi.

İşçilerden biri, doğrudan yapılan sondaj işiyle değil, genel olarak yönetimden sorumlu olan şantiye şefiyle özel bir konu hakkında görüşmek istedi.

Şantiye Şefi John Gammel her işçiyle teke tek görüşmezdi. İşçinin herhangi bir derdi varsa bunu çalıştığı grubun başındaki ustaya anlatır, o çaresine bakar, gerekli görürse ona aktarırdı. Şantiyede disiplinin korunabilmesi için bu hiyerarşik sisteme uyulması zorunluydu. Ancak bu işçinin doğrudan kendisiyle hem de özel olarak görüşmekte direttiği söylenince, o da «Peki, gelsin bakalım.» dedi, «Ne diyecekmiş görelim.»

İşçinin şantiye şefine özel olarak söylediği şey gerçekten de çok önemliydi.

Şöyle bir iddiada bulunuyordu: «Önceki gün, sondaj işinin başında duran formen, aşağıdan çıkarılmış olan bir örnek malzemeyi incelerken, arasından bir şeyi ayırıp gizlice cebine attı.»

John Gammel «Emin misin?... Bak, bu çok ağır bir suçlama olur.» diyerek onu uyardı.

İşçi «Eminim efendim.» dedi, «Gözlerimle gördüm. Hatta belki başka gören de olmuştur ama ben bu konuyu yalnızca size haber vermenin doğru olacağını düşündüm.»

«İyi yaptın. Hangi formen bu?»

«John.»

Şantiye şefi bir an durakladı. «Hangi John? Dediğin John Pitblado olmasın sakın?» diye sordu.

İşçi formenin soyadını bilmediğini söyledi.

Şantiye şefinin işçiye inanası gelmemişti. John Pitblado'nun kim olduğunu bilmediği de anlaşılıyordu. Sondajın başında başkası durmazdı. Fakat böyle bir şey bulsa, ona da söylerdi.

Oradakilerden birini hemen adaya gönderip, John Pitblado ile görüşeceği acele bir konu çıktığını, ona elindeki işi bırakıp hemen buraya gelmesi için bir mesaj iletti.

John Pitblado az sonra geldi. «Hayrola!» dedi, «Acele bir mesele olduğunu söylemişsin.»

Şantiye şefi ona bir şey demeyerek, oturması için işaret etti. Ayakta beklemekte olan işçiye az önce kendisine anlatmış olduğunu bir de onun yüzüne karşı söylemesini istedi.

İşçi John'a ters ters bakarak daha önce anlatmış olduklarını yineledi.

Şantiye şefi, John'a anlamlı bir tarzda göz attı. John, sadece başını sallayarak gülümsedi. Hiçbir şey demedi.

Bunun üzerine şantiye şefi işçiye «Tamam. Artık sen işinin başına dön. Ben gereğini düşünürüm.» diyerek onu gönderdikten sonra «Eeee!» dedi, «Göster bakalım. Ne bulduğunu görelim.»

John Pitblado «Olmaz!... Her ne bulmuşsam, bunu ancak şirketin yönetim kurulu üyeleri isterse onlara açıklarım. Başka hiç kimseye göstermem.» diye sert bir çıkış yaptı.

John Gammel ise «Ben de bu şirketin ortağıyım. Üstelik bu şantiyedeki her şeyden ben sorumluyum. Bunu öğrenmeye de hakkım vardır.» deyince John Pitblado, «Fazla ileri gidersen, sorumluluğun son bulur.» diye karşılık verdi.

John Gammel «Bu ne demek?... Beni kovuyor musun?» diye patladı, «Bunu nasıl yaparsın ki? Hangi yetkiyle?»

«Hayır! Ben öyle bir şey demedim. Sadece kendi üzerine düşen işi yapman gerektiğini söyledim. Senin buradaki görevin şantiyeyi yönetmektir. Sondaj çalışmalarından ne sonuç elde edildiği burada seni ilgilendirmez. Merak ediyorsan yönetim kurulu toplantısında öğrenirsin. Ben senin şantiye yönetimine hiç karıştım mı? Sen de işin tekniğine karışma.»

John Gammel dondu kaldı. Bozulmuştu. Gerçi dediği doğru sayılabilirdi ama o ne de olsa kendisini farklı görüyordu. Kızdı. «Peki!... Dediğin gibi olsun. Yönetim kurulunda görüşürüz. Bu arada sen de kendine bir başka şantiye şefi bul.» diyerek, özel eşyasını toplamaya başladı.

John Pitblado «Sanki umurumdaydı. Zaten burada kala kala az bir işimiz kaldı. Hangi cehenneme istersen oraya git.» deyip, kalktı. Kapıyı vurup çıktı.

Nitekim birkaç gün sonra Truro şirketi işi tatil etti. İşçilerin ücretlerini ödeyip, şantiyeyi kapattı.

Sondajdan ne çıktığı bir "bilinmez" olarak kaldı. Daha sonra John Pitblado'nun şirket ortaklarına ne bulmuş olduğunu anlatıp anlatmadığı, şayet anlattıysa ne söylediği de bilinmiyor.

Ancak John Gammel'in Truro şirketindeki ortaklığı da son buldu, ya zorunlu kaldığı için ya da kendi isteğiyle…

Şöyle bir söylenti yayıldı: Pitblado kardeşler, gerek Meşe Adası'nı kısmen ya da tümüyle gerekse adanın karşı sahilindeki arazileri satın almak istiyordu. Ancak oraları kamu malı olduğu için bir sonuç elde edemediler

Pitblado kardeşlerin adada yaptığı sondaj sonucunun olumlu çıktığı ayan beyan belliydi. Daha önce orada bir hazine gömülü olduğu sadece umulurken, şimdi bu kesinleşmişti. Öyle olmasa, hiç orada arazi satın almaya kalkışırlar mıydı?

Ancak bunu elde edememeleri üzerine, John Gammel pek sevindi. Ona karşı takındıkları tavır pek ağırına gitmişti. *«Oh olsun!»* diye söylendi. *«Hava aldılar.»*

* * *

Pitblado kardeşlerin elde ettiği verilere göre, adadaki doğal toprak yüzeyinden 45-48 metre aşağıda, taş levhalar kullanılarak yapılmış bir hücre, bunun ortasında üst üste kocaman iki sandık vardı. Sandıkların altın dolu olduğundan kuşku duyulamazdı.

Truro şirketi, adadaki çalışmasını tatil etmiş, şantiyesini de kapatmıştı ama araştırmayı sürdürüyordu. Şimdi sıra, o derinliğe nereden ve nasıl ulaşılacağını belirlemeye gelmişti.

Bunun için sadece ada üzerinde değil, çevrede de inceleme yapıldı. İşte bu sırada, tümüyle rastlantısal olarak Western Shore adlı köyün kumsalında ilginç bir olgu dikkati çekti.

Beş ayrı noktada, deniz kıyısındaki kum kaynama emaresi gösteriyordu, sanki oralarda birer tatlı su kaynağı varmış gibi...

Önce bu olgunun Meşe Adası'ndaki hazineyle bağlantısı bir yana bırakılıp, o beş noktanın durumu incelendi.

Akıllara durgunluk verecek bir olgu keşfedildi.

Bu noktaların her birinden ayrı ayrı olmak üzere, denizin içine doğru taş bloklardan oluşan kanallar döşenmişti. Kanalları oluşturan taşların arası sıkıca doldurulmuştu; öyle ki su geçiyor ama kil ve kum gibi katı maddeler kanalın içine sızamıyordu.

Bu kanallar, Meşe Adası'na doğru uzanıyordu.

İşte o zaman, hazinenin yerleştirilmiş olduğu kuyunun esrarı çözüldü. Kuyuya niçin yer yer aralarına yapışkan lifler konup sıkıştırılmış platformlar kurulduğu anlaşıldı. Sondajlarla yeri saptanan hazine sandıklarının bulunduğu hücrenin hem altına hem üstüne niçin su izolasyon işinde kullanılan türden mavi kil döşenmiş olduğu da açıklığa kavuştu.

Hazineye ulaşmak için kazılmış olan kuyu, bir tuzaktı. Şayet birisi burasını kazar, kuyunun içinde yerleştirilmiş platformları sökerse, kuyuya su gelmesini önleyen tıkaçlar çıkmış olacaktı. Yüzeyden 27 metre aşağıya yerleştirilmiş şifreli masajın orada bulunuşunun nedeni de buydu. Şayet birisi bu kuyuyu oraya kadar kazarsa, heveslenip bundan sonra da kazıya devam etsin ve bundan böyle hazineye ulaşabilme olanağını tümüyle yitirsin diye... Çünkü art arda yerleştirilmiş iki platformu daha sökünce, artık kuyu deniz ile sürekli bir bağlantı kurmuş oluyordu.

Aslında hazine hücresinin özgün yeri, şifreli mesajda yazılı olduğu gibiydi. Fakat o hücreye ulaşmanın doğru yolu, kuyuyu kazmak değildi.

Aksine, kuyuya hiç dokunmadan, sandıkların konduğu hücreye bir başka yoldan ulaşmak gerekirdi. Kim bilir, belki özgün olarak böyle bir yol vardı bile...

Tümüyle başkalarının hazineye ulaşabilmesini engellemek amacıyla yapılmış olan, öyle olduğu ancak çok geç anlaşılan, tuzak niteliğindeki bu kuyunun derinliği, sandıkların bulunduğu noktadan çok daha aşağıya uzanacak tarzda yapılmıştı. Şayet biri yukarıdaki tıkaçları çıkarıp kuyunun içine su girmesine yol açarsa, hazine sandıklarının bulunduğu hücre deniz seviyesinin hayli altında olduğu için, bir yandan kendi ağırlığı diğer yandan üzerine dolan suyun basıncıyla aşağıya doğru kayacaktı.

Truro şirketinin sondajları sonucunda hazinenin bulunduğu yerin şifreli mesajda belirtildiği üzere 40 ayak değil 60 ayak aşağıda saptanmış olmasının nedeni de buydu.

Hazine artık ilk yerleştirilmiş olduğu yerde durmuyor, sürekli olarak ağır ağır daha derine doğru kayıyordu.

Truro şirketi çalışmalarını tatil ederken, hazine sandıkları deniz seviyesinin 35 metre kadar altındaydı.

Teknik olanaklar, böyle bir derinliğe ulaşmaya kesinlikle elvermiyordu. Nitekim başvurulan değişik yöntemlerin hiçbiri işe yaramadı.

Ancak onların hazineyi çıkaramamış olması, başkalarının da aynı umudu beslemesini engellemedi.

Her kim bu işe baş koymaya kalkışırsa, şöyle düşünüyordu: *«Onlar beceremedi. Fakat ben bambaşka bir yöntem uygulayıp bunu başaracağım. Tapınakçıların hazinesine sahip çıkarak, çok zengin olacağım.»*

Yeraltındaki Ejderha

Artık herkes Meşe Adası'nda büyük bir hazinenin gömülü olduğuna inanmıştı.

Hazine aramayı meslek edinmesinden ötürü "hazine avcısı" olarak nitelenen kişilere göre, bu iş "çantada keklik" sayılırdı. Aranmayacaktı ki... Yeri belliydi. Sadece çıkarılacaktı. Bunun Ortaçağdaki Tapınakçılardan kalma olup olmadığının da böyle profesyonellerin indinde önemi yoktu.

Sadece hazine avcıları değil daha birçok kimse, çoğu sırf zengin olmak hayaliyle, kimisi serüven yaşamak için, kimisi de o tarihe kadar başkalarının başaramadığını başarıp ün ve onur kazanabilmek emeliyle ona ulaşmak istiyordu.

Bu amaçla birçok kişi neler yapmadı neler!

Kimisi kuyunun çevresinde ek kuyular oluşturup suyu orada toplayarak çekmeye çalıştı. Kimisi uzaktan hazinenin bulunduğu noktaya doğru bir yatay tünel açmaya girişti.

1861 yılındaki bir tünel açma çalışması sırasında her şey çok iyi gidiyor gibiydi. Hazinenin bulunduğu hücrenin yeri önceden saptanmıştı ve açılan tünel de neredeyse oraya varmak üzereydi. Önlerinde yarım metre kadar bir toprak duvar kalmıştı. İşte o duvar birdenbire âdeta patladı. Tünel su altında kalarak göçtü. Tünelin içini hızla basan su, orada çalışanları sürükleyip dışarı attı. Canlarını zor kurtardılar.

Yine başarısızlıkla sonuçlanan bu girişimden sonra, durum saptaması amacıyla bir kez daha sondaj yapıldı.

Hayret!

Hazinenin bulunduğu hücre, tüneli bağlamak üzere oldukları yerde değildi.

Nasıl olur?... Şunun şurasında daha kaç gün olmuştu yerini kesinlikle belirleyeli?

Nereye gitmiş olabilirdi?

Yenilenen sondaj sonuçlarına göre, çok daha derindeydi.

Acaba önceki ölçme mi hatalı yapılmıştı?

Hayır!... Sondajcılar yaptıkları işin doğruluğundan emindi. Hazinenin içinde bulunduğu hücre, tünel açılırken değil göçme esnasında daha derine inmişti.

Şimdi daha derine doğru yeni bir tünel daha mı açacaklardı? Bu pek zahmetli, üstelik sonuç alınıp alınmayacağı belirsiz bir uğraşı olurdu. Hem ellerindeki para da suyunu çekmişti.

Aksilikler sona ermemişti. Bir de pompaları çalıştıran buhar kazanı patlayıp altı kişinin birden ölümüne neden olmaz mı?

İşçiler korktu. Artık çalışmak istemiyorlardı. Burada esrarlı, belki doğaüstü bir şeyler oluyordu. Birileri hazineyi çıkarıp zengin olacak diye kazandıkları birkaç doların uğruna canlarından olmaya değmezdi.

* * *

Nova Scotia... Venedikli Kaptan Nicolo Zeno'nun 1390 yılında "ejderha" anlamına gelmek üzere Drageo adını koymuş olduğu yer...

Aradan beş yüzyıl geçmişti ama sanki işte o ejderha şimdi yeraltına saklanmış, yaşamayı sürdürüyordu. Kendisine saldıran güçlere teslim olup, bekçiliğini yaptığı hazineyi ellere vermeye hiç de niyeti yok gibiydi.

Ejderha tüm gücüyle direniyor, fazla üstüne gelinirse daha derine kaçıyor, giderken hazineyi de birlikte götürüyordu.

İşçiler Drageo'yu bilmezdi. Ancak biri çıkıp da orada bir yeraltı cini saklandığını, hazineyi koruduğunu, fazla yaklaşan olursa canına okuduğunu ileri sürünce, onu aval aval dinleyenler hemen inanıveriyordu.

Ürktüler. Çekip gittiler.

Şantiye kapatıldı. Bir deneme daha hüsranla son bulmuştu.

* * *

1893 yılında Frederick Blain adlı bir adamın önderliğinde "Oak Island Treasure Company" *(Meşe Adası Hazine Şirketi)* adlı yeni bir firma kuruldu.

Çeşitli girişimlerde bulundular. Birçok yöntem denediler. Hepsi başarısızlıkla sonuçlanınca, firmanın sahipleri çok kızdı. Kuyuya deniz suyu dolmasına neden olan kanalları dinamitleyip ortadan kaldırmaya karar verdiler.

Western Shore köyü kıyısından adaya doğru uzanmakta olan, yerleri saptanmış beş kanalın her birinin yanı başına, adaya yakın bir noktada dinamit yuvaları açıldı. Tıka basa doldurulup, birbiri ardınca patlatıldı.

Böylece, Meşe Adası'ndaki kuyudan kıyıya kadar uzanan su kanalları havaya uçurulmuş oldu.

Ne elde edildi?

Hiçbir şey.

Artık kanallarla bağlantısı kalmamış olan kuyunun içindeki suyun pompalanarak boşaltılmasına girişildiğinde, şimdi önceye oranla daha hızlı dolduğu görüldü. Çünkü hepsinin birden ağzı iyice açılmış yani kuyu denize doğrudan bağlanmıştı.

Dört yıl sonraki bir diğer girişimde, artık her yerde sık sık kullanılmasına başlanmış olan beton dökme tekniği uygulandı. Kuyu, içeriden çepeçevre bir beton zırh ile kaplandı. Yüzeyden 34 metre derinliğe kadar kupkuru hale getirilmesi sağlandı.

İşte bu yapılınca, ta karşı kıyıdan adaya kadar döşenmiş ama şimdi artık olmayan su kanallarının kuyuya nereden bağlandığı saptandı.

Oraya esaslı bir tıkaç yerleştirdiler. Böylece kuyunun deniz ile bağlantısını kestiler. Gerçi daha derinde kalan bölümü hâlâ doluydu ama boşaltmak çocuk oyuncağıydı. Artık kuyunun derinliği ne olursa olsun, rahatça kazılabilirdi. Pek yakında bu iş sona erecek, hazineyi ele geçireceklerdi.

Ha ha ha!

Yine yanılmışlardı. Su, pompalanmakla bitmiyordu ki.

Neden?

Çünkü hazineyi oraya yerleştirmiş olan sahipleri, bunu bile düşünmüştü. Kuyuya daha derindeki bir noktada bambaşka bir yönden ikinci bir su kanalı daha bağlamışlardı.

Bunu saptadılar ama o ikinci kanalın ucunu bulamadılar.

Ne yaparlarsa yapsınlar, hazineye ulaşamadılar.

Bilmem kaçıncı hüsran!

* * *

Birkaç yıllık aralıklarla doğan her yeni umudun suya düşüp moral çöküntüsü ile sonuçlanmasına karşın, Meşe Adası'ndaki hazineyi çıkarmak üzere hevesle yeni bir girişimde bulunmanın sonu gelmeyecek gibiydi.

Çocuk felci geçirmiş olmasından ötürü yürüyemediği halde 1932 yılında ABD cumhurbaşkanı olan, üstelik bundan sonra üç kez daha üst üste seçilen Franklin Delano Roosevelt, politikaya atılmadan önceki profesyonel yaşamında, "Old Gold Salvage & Wrecking Company" *(Eski Altın Kurtarma ve Enkaz Kaldırma Şirketi)* adlı bir firmanın ileri gelen ortaklarından biriydi. Her bakımdan azimli, tuttuğunu koparan bir gençti.

Meşe Adası, onun da hayli ilgisini çekti. Nasıl çekmez ki!... Zaten ortağı olduğu şirket, bir bakıma hazine avcısıydı.

1909 yılında bu şirket, Meşe Adası'ndaki hazineyi çıkarmak için büyük bir yatırım yaptı. Bu amaçla, birkaç ay gibi kısa bir süre içinde iki milyon dolar harcadı.

Sonuç sıfır!

* * *

1931 yılında William Chappell, özgün kuyunun yanı başına tam 49 metre derinliğinde bir kuyu daha açtı.

Bunun sonucunda, sadece 38 metre derinlikte bir balta, bir gemi çapası ucu ve bir madenci kazması bulundu. Bunlar, burasını daha önce kazmış olanların bu derinliğe kadar ulaşmış olduğunu gösteriyordu.

Beş yıl sonra, Meşe Adası Hazine Şirketi'nin başına geçen Gilbert Hadden, bir kez daha sondaj yapmaya girişti.

Çok ilginç bir şey buldu: 120 yıl kadar önce Simeon Lynds'in yüzeyden 27 metre aşağıda rastladığı, üzerinde şifreli bir mesaj yer alan taşın ikizi... Ancak bu kez çok daha derinde.

Simeon Lynds'in olanakları elverseydi, ulaştığı o noktadan 12 metre daha aşağıya inmesi gerekiyordu. Şimdi ondan çok derine inilmiş olmasına karşın, taşın üzerindeki mesaja bakılırsa yine 12 metre daha inmek gerekliydi.

Aynı olay yinelenmişti. Ufukta yeni bir şey yoktu.

Bundan sonraki yıllarda, her hazine avcısı büyük umutlarla işe başladı; hayal kırıklığı ile bıraktı.

Her biri, artık hem üstü delik deşik bir hale getirilmiş hem çevresi hallaç pamuğu gibi atılmış, böylece doğal güzelliğini tümüyle yitirmiş olan Meşe Adası'nı biraz daha hırpalamaktan başka işe yaramadı.

* * *

1950'li yıllarda, geçimini tehlikeli gösteriler ve dublörlükle sağlayan Robert Restall, biriktirdiği parayı, kendince aklını ve yeteneğinin birleştirerek, Meşe Adası'ndaki hazineye ulaşmaya karar verdi. Ona göre, şurayı burayı kazmak değil, hazinenin o kadar derinliğe nasıl yerleştirildiğini anlamak gerekliydi. Bir kez bunu bulunca, oraya nasıl ulaşılacağı düşünülebilirdi.

İşe, kıyıdan adaya kadar uzanan ancak artık işe yaramayan kanalları incelemekle başladı. Bir rastlantı sonucu oval biçimde yassı bir taş buldu. Üzerinde "1704" yazılıydı. Bunu kendince şöyle yorumladı. "Orada bir hazine var ama ileri sürüldüğü gibi Tapınakçılar ile ilgisi yok. Bu, insanları romantik bir düşünceye yöneltmek için uydurulmuş bir öykü. Aslında hazine buraya çok daha yakın bir tarihte, 1704 yılında getirilerek gömülmüş."

Bu yorum, hazinenin dendiği gibi çok eski tarihlerde buraya gömülmüş olduğunu kabul etmeye bir türlü yanaşmayanlarca da desteklendi. Şöyle bir tez ileri sürdüler: "Bu kuyunun yapımında kullanılmış olan teknik, âdeta bir mühendislik harikası.

Bu bilgi Ortaçağ'da yoktu. Dolayısıyla, buradaki hazine ile 14. yüzyıl başlarında Paris'ten kaçırılmış olan Tapınakçıların hazinesi arasında ancak kurgusal yapıtlar kaleme alan roman yazarları bağlantı kurabilir."

Bu hazinenin çok daha eski bir tarihten kalma olduğunda diretenler ise, Robert Restall'in bulduğu taşı şöyle yorumladı: "Bu taşın üzerindeki rakam, ille de hazinenin gömüldüğü tarihi göstermez. Kıyıda bulunduğuna göre, hazine ile ilgisiz, herhangi bir rakam olabilir. Ancak ille de hazineyle bağlantısı olan bir rakam, bir tarih ise, sadece 1704 yılında birilerinin buraya gelip araştırma yapmış olduğunu gösterebilir."

Robert Restall, oğlu ve tuttuğu birkaç işçiyle birlikte, kendi belirlediği yöntemi uygulamak üzere yıllarca adaya kamp kurup orada kaldı. Ne kazı yaptı ne de tünel açma girişiminde bulundu. Sadece düşünüp durdu. Ölçüp biçti; planlar çizdi.

1965 yılında bir gün, kuyunun yanı başında dinlenirken, her nedense birdenbire içi geçti. Oturduğu yerde dengesini yitirdi. Aşağıya, kuyunun içine yuvarlanıverdi.

Az öteden, babasının kuyuya düştüğünü izleyen oğlu koştu. Kuyu, -öteden beri olduğu gibi- deniz seviyesine kadar doluydu. Su, on küsur metre aşağıdaydı ve görülüyordu. Ne olabilirdi ki? Babası böyle yüksekliklerden düşmeye alışıktı. Ancak, suyun yüzünde hiç kıpırdamadan duruyordu. Acaba bir kriz geçirmiş ya da başını bir yere çarpıp bayılmış mıydı? İşçilere seslendi ama onların yetişmesini beklemeden aşağıya atladı.

İşçilerden biri, patronun oğlunu bağırarak kuyuya atlarken gördü. Diğer işçileri de çağırdı. Hep birlikte kuyunun başında toplandıklarında, aşağıda patron ile oğlunun ölü gibi durduğunu gördüler. Halat getirdiler. İşçilerden ikisi halata sarılıp kuyuya indi. Yukarıdakiler, çok geçmeden onların da orada bayılıp suya düşerek boğulduklarını izledi.

Kuyudan, daha önce karşılaşmamış ya da farkına varmamış oldukları bir koku geliyordu. İnsanın başını döndürüyordu.

Hemen uzaklaştılar. Polise haber verdiler.

Polislerle birlikte itfaiye ekibi de geldi. Cesetler çıkarılınca, kuyuya nasıl sızdığı bilinmeyen, suyun üzerinde kabarcıklar oluşturan, derinden geldiği belli bir gaz ile zehirlenmiş oldukları anlaşıldı. Olayı inceleyen bilirkişi, bunun halkın "kömür gazı" (havagazı) olarak andığı karbon monoksit olduğunu söyledi.

Bu trajik olaydan sonra, Meşe Adası'nın başına gelmeyen kalmadı. Artık burada hazine avcılarının geleneksel yöntemleri geçerli değildi. Konu hazine aramanın çok ötesine geçmiş, bu işe girişenleri çıldırtır hale gelmişti.

Nitekim Robert Dunfield adlı bir inşaat müteahhidi bu işi kökünden çözümlemeye karar verdi. İnşaatlarında kullandığı ne kadar ağır iş makinesi varsa, Meşe Adası'na yığdı.

Ada ile kıyının arası iri kayalarla doldurulup, üstlerine geniş bir yol yapıldı. 70 tonluk bir kazı vinciyle, o güne kadar açılmış olan kuyu yok edilip çapı yaklaşık 30 metreye çıkarıldı. Tam 43 metre derinliğe kadar kazıldı. Böylece adanın ortasında büyük bir oyuk yaratıldı.

Ne hazine bulunabildi ne de herhangi başka bir şey. Sadece doğa katledildi, o kadar.

Bu cinayet, 1970 yılında Daniel Blankenship adlı bir adamın David Tobias ile birlikte kurduğu "Triton Alliance" adlı şirket tarafından bir kez daha yinelendi.

Artık teknolojik olanaklar hayli ilerlemişti. Gerek hazinenin durumunu saptamak gerekse oraya ulaşabilmek için bambaşka yöntemler kullanılıyor ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Bu arada hazinenin yerinde durmaz hale geldiği keşfedildi. Sanki yuvasına saklanmış bir su altı yaratığı gibiydi. Ona ne denli yaklaşılırsa, o biraz daha derine kaçıyordu.

Daniel Blankenship, su altında kullanılan bir kamerası ile aşağıdaki durumu saptamayı denedi. İlginç bir görüntü elde etti.

Artık kısmen parçalanmış taş bloklar arasında hâlâ üst üste iki ahşap sandık görünüyordu ama onların hemen önünde insan cesedi gibi bir şey görünüyordu. Daniel tam bu görüntüyü alırken beklenmedik bir çöküntü oluştu. Bu girişimin bedelini az kalsın canıyla ödüyordu.

Hazine sanki yeraltına saklanmış bir ejderha tarafından korunuyordu. Ejderha, kendisine yaklaşılması bir yana dursun, resminin çekilmesine bile razı olmuyordu.

Bu bir espriydi ama batıl inançlara kapılmaya hazır olanlar kolayca kandı. Bu adanın lânetli olduğuna ilişkin zaten öteden beri duyulan söylentiler, bir kez daha canlandı. *«O hazinenin bulunduğu yerde, bilinmeyen bir olağanüstü güç, kim bilir belki bir cin var. Kimseyi oraya yanaştırmıyor.»* deniyordu.

Ortaya böyle bir söylenti yayılınca, daha henüz pes etmemiş olan Triton Alliance şirketi, çevrede Meşe Adası'nda çalışacak işçi bulamaz oldu. Daha uzak yerlerden hatta Meksika'dan işçi sağlamak zorunda kaldılar.

Neredeyse Daniel Blankenship'in ölümüne yol açacak son göçme olayının ertesinde yapılan sondajda yine önceki sürpriz ile karşılaşıldı. Hazine, onu son görmüş oldukları yerde değildi.

Kamera işi tehlikeliydi. Yeniden sondaj yaptılar.

Hazine yoktu.

Daniel delirmiş gibiydi. «Ne demek yok?» diye bağırıyordu, «Ben onu gördüm. Oradaydı. İşte, çektiğim resimler de burada. İnanmayan baksın. Su bulanık olduğu için ilk bakışta hemen fark edilemiyor ama işte orada. Belki göçme olunca daha derine indi. Bir daha deneyin.»

Sondajı bir daha, sonra bir kez daha yinelediler.

Boşuna!

Umutlar tükendi.

Hazinenin dibine kadar sokulabilmiş tek kişi olan Daniel, çaresizlik içinde Meşe Adası'nı terk edip giderken son bir kez daha dönüp arkasına baktı. Hıçkırıklarını tutamadı.

* * *

Meşe Adası'ndaki hazine sahiden Tapınakçıların hazinesi ise, o işte hâlâ orada, Kanada'nın Nova Scotia eyaletindeki Mahone Koyu'nda, denizin dibindeki kum tabakalarının altında ejderhayı yenerek kendisini oradan çıkarabilecek olanı bekliyor.

Sonsuz Uğraşıların Sonu

Tapınakçıların hazinesi, Adolf Hitler ve yakın çevresindeki Nazilerin hep ilgisini çekmişti.

Acaba bu ilgi Almanya'nın gelecekteki yücelmesine, dünya çapında bir numaralı ülke haline gelmesine ilişkin Nazilerin kendilerine göre peşinden koştuğu bir ülkünün gerçekleşmesi çerçevesinde mi yer alıyordu, yoksa bu bağlamda işin içine asıl bireysel çıkarlar mı karışmıştı, bilinemez.

Acaba Naziler bu hazinenin peşine yüzyıllarca dillerden hiç düşmemiş olan zenginliği nedeniyle mi düşmüştü, yoksa onunla bağlantılı olduğu söylenen şu "Kutsal Çanak" gibi bir şeyi ele geçirmeye mi çalışıyorlardı, o da bilinemez.

Bilinen şu ki aradıkları her ne olursa olsun, bunun mutlaka bir yerde toprağa gömülü olduğunu düşünüyorlardı. Nitekim bu nedenle daha İkinci Dünya Savaşı patlamadan önce Otto Rahn adlı genç bir Alman subayı, Fransa'nın güneyindeki Languedoc bölgesinde araştırmalarda bulunmuş, kazılar yapmıştı. Daha 25 yaşında iken bir dağda ölü bulundu. Donarak ölmüş olmasına karşın intihar ettiği söylendi. Kimilerine göre yargısız infazla öldürülmüştü. Aramakla görevlendirildiği şeyi bulamadığından ötürü mü, yoksa bu bilgiyi başka hiç kimseye aktarmamasının güvenceye alınması amacıyla mı, gene bilinemez.

Naziler, Languedoc bölgesini didik didik aramayı sonra da sürdürdü. Yoksa Otto Rahn bir şey bulup da yerini hiç kimseye söylemediği için mi ölüme mahkûm edilivermişti?

Kim bilir!

* * *

Naziler, bu arayışlarını sadece Languedoc'ta değil, bir başka yerde daha yoğun olarak yürüttü. İkinci hedef, Normandiya'daki Gisors Kalesi ile çevresiydi.

Bunun gerekçesi de belli... Naziler, Tapınakçıların gelmişini geçmişini çok iyi incelemişti. 1307 yılında Paris'te Fransa Kralı 4. Philippe hazinelerine konabilmek için Tapınak Şövalyelerini tutuklatmaya hazırlanırken, bu şövalyelerin son büyük üstadı Jacques de Molay'ın Gisors Dükü François de Beaujeu ile çok önemli bir görüşme yaptığını, ona saklaması için birtakım şeyler emanet ettiğini öğrenmişlerdi.

François de Beaujeu nasıl bir emanet almıştı acaba?... Bu elbette hazine olamaz. Tek başına yanında hatta belki üstünde taşıyabileceği bir şey olsa gerektir.

Sakın Kutsal Çanak olmasın?

Kim bilir?... Şayet "Kutsal Çanak" diye bir şey gerçekten varsa... Varlığına inananlar çok.

Ancak Nazilerin, Ortaçağ'daki Tapınakçılardan kalma bir şeyi -hazine olmasa bile- arayıp durduğu da apaçık ortada. Öyle olmasa, Gisors Kalesi ile çevresindeki tarlaları, her bir kayanın dibini oyarak yeraltında arama yapmalarının anlamı ne?

Gerçi François de Beujeu'nun son büyük üstadın emanetini dosdoğru Gisors'a götürüp orada bir yere sakladığı sadece bir varsayım... Kim bilir, belki de başka bir yere götürmüştü. Onun ile bağlantısı kurulamayacak, üstelik hiç kimsenin aklına bile gelmeyecek uzak ve güvenli bir yere...

Bu gibi işlerin ardındaki bilgiyi öğrenmeyi gelecekteki bir rastlantıya bırakmayıp, şimdi, hemen, bir an önce çözebilmek için galiba gaipten haber alma yeteneği olan uzman okültistlere başvurmaktan başka çare yok.

Nitekim Naziler de öyle yaptı... Başta doğrudan Adolf Hitler olmak üzere, Nazilerin ileri gelenlerinden birçoğunun gizemcilik ve okültizm ile hayli yakından ilgilenmiş olmalarının nedeni başka ne olabilir?... Üstelik kendi doktrinleri gerek gizemcilik gerek okültizme şiddetle karşı çıkarken...

* * *

İkinci Dünya Savaşı ertesinde Nazilerin ileri gelenlerinin yargılandığı Nuremberg duruşmalarında, zanlıların hemen hepsi ya idama ya da yaşam boyu hapse mahkûm edildi.

Yaşam boyu hapis cezası alanlardan biri de, 1923 yılından beri Adolf Hitler'in yanından hiç ayrılmayan, onun en yakın dostu hatta sırdaşı, Nazi Partisi'nde yıllarca onun yardımcılığını yürütmüş olan **Rudolf Hess** idi.

Orası öyleydi ama Rudolf'un bir de özel yaşamı, kendine özgü felsefesi, bir dünya görüşü vardı. Kökü İskoçya'da olan bir aile soyu bulunduğuna da inanıyordu.

Başka sırları da vardı. Örneğin Tapınakçıların 20. yüzyılda hayli yaygınlaşmış, birbirinden ayrı birkaç örgütünden "Ordo Templi Orientis" adını taşıyanı ile pek yakından bağlantılı olan "Golden Dawn" *(Altın Şafak)* adlı tarikatın Almanya'da **"Edelweiss"** olarak bilinen kolunun üyesi oluşu gibi... Bu tarikat, gizemci ve astroloji ile de bağlantı okült nitelikli çalışmalar yapıyordu.

Gizemcilik ve Okültizm ile yakından ilgilenişi, Rudolf'u Doğu felsefelerini derinlemesine incelemeye de itmişti. Nitekim bunun bir sonucu olarak da Hinduizm'in simgelerinden biri olan **"Svastika"**yı tersyüz ederek, Nazilerin sonradan "gamalı haç" olarak anılmış amblemini, partinin temelini atmış olan **"Thule"** adlı Komünizm karşıtı derneğe o önermişti. Çok geniş bir genel kültürü olduğu için, onu partinin filozofu olarak görürlerdi.

Rudolf, yaptığı incelemelerin bir yan ürünü olarak Rosslyn Şapeli'nde çok değerli şeylerin saklı olduğu kanısına varmıştı. Onun indinde bunların Tapınakçılar ile olası bağlantısı önemli sayılmazdı. Onun için asıl önemli olan, orada gizli olan şeylerin üzerinde kendi hakkının da bulunduğu kanısıydı. İskoç asıllı ya!... Üstelik bu öyle sıradan bir kanı da değildi; onları ele geçirmek, Rudolf için bir tutku haline gelmişti.

Elbette bireysel gücü buna yetmezdi. Ancak Nazi Partisi'nin olanaklarını kullanabilirdi. Bazı girişimlerde bulunabilir, bunları "Führer" adına yaptığını söyleyebilirdi. Bunun arkasındaki emelini sadece kendisi bildiği sürece ondan kuşkulanan olmazdı. Çünkü Hitler, ona hayli geniş inisiyatif tanımıştı.

1930 yılında, Dr. Karl Hans Fuchs önderliğinde bir Alman araştırmacı grubunu İskoçya'ya gönderdi. Bu ziyaretin amacı, Alman ve İskoç araştırıcıların bir araya gelerek, Edinburgh'da bir ortak astroloji kurumu oluşturması olarak gösterildi. Asıl amaç ise Rosslyn Şapeli'nde sıkı bir inceleme yapılmasıydı. Şayet epeydir kullanım dışı kalmış olan şapelin sahipleri Sinclair-Erskine ailesi de ikna edilebilirse, onarıldıktan sonra tasarlanan bu kurumun merkezi haline bile getirilebilirdi.

Dr. Karl Hans Fuchs ile yanındakiler, o tarihlerde henüz her isteyenin canının istediği gibi gezip görmesine ses çıkarılmayan Rosslyn Şapeli'ni tepeden tırnağa inceledi. Elbette sözü edilen ortak astroloji araştırma kurumu tasarısı yürümedi. Zaten böyle bir kurum oluşturmak üzere özellikle Almanlar ile İskoçlar niçin iş birliği etsindi ki?

Rudolf'un kafasında İskoçlarla bir yakınlık düşüncesi vardı ama o başka.... Ona göre, İngiltere'nin ileri gelenlerinden İskoç asıllı Hamilton dükü ile hısım oluyorlardı.

Zaten Rudolf'un en önemli serüveni, 10 Mayıs 1941 günü doğrudan kendisinin kullandığı çift motorlu bir Alman uçağıyla, kimseye belli etmeden Rosslyn Şapeli'nin yakınlarında bir yere inmeye kalkışmasıydı. Uçak arıza mı yaptı, yoksa çok deneyimli bir pilot olmasına karşın Rudolf o vadiye inmeyi mi beceremedi bilinmez, paraşütle hayli alçaktan atlayarak yaralandı. Pilotsuz kalan uçak bir süre kendi başına süzüldü; sonunda Glasgow yakınlarında bir yere çakıldı.

Bu olay ile ilgili resmi tarih kayıtlarına bakılacak olursa, Rudolf'un böyle bir uçuş yapmasının bambaşka bir amacı vardı. Hitler ile aralarında bir görüş farkı oluşmuştu. Rudolf, herkese ağır zararlar vermekte olan bu çılgınca savaşa bir ön önce son verilmesini istiyordu. Almanya ile İngiltere'nin barış masasına oturabilmesi için, Hamilton dükü ile görüşmeye gidiyordu. Asıl inmek isteyip de beceremediği yer, dükün arazisiydi.

Rudolf bu uçuşa girişirken amacı gerçekten öyle miydi?... Öyle idiyse, bundan on yıl kadar önce Dr. Karl Hans Fuchs ile yanındakileri Rosslyn Şapeli'ne laf olsun diye mi göndermişti?

O araştırmanın kapsamını, ne gibi bilgiler sağlandığını bir tek Rudolf biliyordu. Onlardan almış olduğu bilgi üzerine, hiç kimseye belli etmeden Rosslyn'e gitmeli, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi almalıydı. Bunu yapabilmenin tek yolu, kendi kullanacağı bir uçakla oraya inmekti.

Bu herhalde Tapınakçıların hazinesi değil, başka bir şey olsa gerekti. O koskoca ve paha biçilmez hazineyi tek başına çıkarıp götürecek değildi ya!

Yanlış yere inince, İngilizler Rudolf'u yakalayıp tutukladı. Bu uçuşun temelindeki neden, Almanlar ile İngilizler arasında barışın sağlanmasına yönelik bir girişim olarak gösterildiği için, Hitler de onu aşağılayarak dışladı. Savaştan sonra Almanya'ya teslim edilinceye kadar İngiltere'de hapis yattı.

Bu olay Sinclair-Erskine ailesini pek huzursuz etti. Demek Rosslyn Şapeli'nde her ne gizleniyorsa ona erişmeye çalışacak olanların sonu gelmeyecekti. Şapeli kullanıma kapattılar. Ancak bu yapıt İskoçya açısından bir milli miras niteliğini taşıdığından, sadece turistik amaçlı ziyaretlere izin verilir oldu.

Dolayısıyla yüzyıllar öncesinde Henry Sinclair Drageo'ya giderken Rosslyn'de her ne bırakmışsa, sonra da torunu William Sinclair onları her nereye ve nasıl saklatmışsa, hepsi orada ve o şekilde kaldı.

Bunun Tapınakçıların hazinesinin bir bölümü olup olmadığını sadece pek az sayıda kişi biliyor.

* * *

Ya Meşe Adası'ndaki hazine?

Ejderha, onu olanca gücüyle korumayı sürdürüyor.

1976 yılında gemilerde su altında ne olduğunu saptamaya yarayan modern aygıtlarla donatılmış bir duba hazırlandı. Meşe Adası'nın çevresi baştan sona tarandı. Hazinenin yeri keşfedildi.

Su seviyesinden 70 metre kadar aşağıda, kum tabakalarının altında, adadan 50 metre kadar açıktaydı. Daha derine ve daha açığa doğru kaymayı da sürdürüyordu.

20. yüzyılın son çeyreğinde, Meşe Adası'ndaki hazinenin esrarı ile bağlantılı birçok kitap yayımlandı; dokümanter nitelikli birkaç televizyon programı yapıldı.

David Mugar adlı Amerikalı bir iş adamı, anlatılanları kendi hesabına olmak üzere ciddiye aldı. Bir su altı araştırma kurumu ile anlaştı. Meşe Adası ile çevresinde tam anlamıyla bir bilimsel inceleme yaptırdı.

Bu çalışmanın sonunda verilen raporda, adadaki kuyuya su basması olayının yapay olarak inşa edilmiş kanallardan ileri gelmediği, bu çevrenin jeolojik yapısı nedeniyle o derinlikte zaten her yeri su basmasının olağan bir durum olduğu belirtildi.

Bunun anlamı şöyleydi: "Orada, deniz seviyesinin altındaki kum tabakalarının arasına yerleştirilmiş olan bir hazine sahiden varsa, ona geçmişte ulaşmak olanaksızdı. Bugün de ulaşılamaz."

Demek ki şayet o hazine gerçekten de Tapınakçıların 1307 yılında Paris'ten kaçırmayı başardıkları hazine ise artık onu ele geçirmek olanaksız... En azından şimdilik öyle görünüyor. Ta ki teknoloji, buna olanak verecek, ejderhayı alt edebilecek yeni ve günümüzdekinden üstün bir yöntem keşfedene kadar.

Elbette bu arada hazine de olduğu yerde durur, ejderha onu çekip bir başka yere götürmezse...

Tapınakçılar hortlayıp gelsin de kimseye el sürdürmedikleri hazinelerini sakladıkları yerden çıkarsınlar bakalım.

Ne kendilerine kaldı ne de başkalarına yar oldu.

İŞTE HEPSİ BU KADAR!

Tüm Kitabın Kaynakçası

forum.oakislandtreasure.co.uk / O! Article in Elf Fantasy
Nisan, 2006

www.activemind.com / The Story of Oak Island
Aralık, 2004

www.ancientgreece-earlyamerica.com / Before Columbus:
Vikings & Templar Knights in the Northeast
Aralık, 2005

www.clansinclaircanada.ca / Beyond the Shadow of A Doubt
Aralık, 2005

www.criticalenquiry.org / A Critical Analysis of the Oak Island Legend; History of the Oak Island Enterprise
Aralık, 2004

www.crystalinks.com / Rosslyn Chapel
Aralık, 2004

www.davistownmuseum.org / Zeno Explorations to Estotiland
Mart, 2006

www.en.wikipedia.org / Zeno Brothers; Henry Sinclair, 1st Earl of Orkney
Aralık, 2005

www.explorion.net / Voyages of Nicolo and Antonio Zeno in 1380
Aralık, 2005

www.famousamericans.net / Nicolo Zeno
Aralık, 2005

www.mysteriesofcanada.com / Nova Scotia
Mart, 2006

www.mysteriousbritain.co.uk / Rosslyn Chapel's Mysteries
Aralık, 2004

www.neara.org / North Atlantic Rim or Bridge
Aralık, 2005

www.oakislandtreasure.co.uk / The Legend, Excavations
Mart, 2006

www.orkneyjar.com / History
Aralık, 2005

www.pharo.com / Prince Henry Saint Clair; Rosslyn Chapel
Haziran, 2004

www.princehenrysinclair.org / Prince Henry St. Clair
Aralık, 2005

www.robertlomas.com / The Origins of Freemasonry
Mart, 2006

www.rosslyntemplars.org.uk / Earl Henry Sinclair's Fictitious Trip to America
Aralık, 2005

www.tartans.com / Prince Henry Sinclair
Aralık, 2005

www.templarhistory.com / Militi Templi Scotia
Aralık, 2004

www.templiers.org / Project Beaucéant
Haziran, 2004

www.ttheoutlaws.com / Gold3
Nisan, 2006

www.thepeerage.com / A genealogical survey of the peerage of Britain as well as the royal families of Europe
Mart, 2006

www.tsj.org / Prince Henry Sinclair
Aralık, 2005

www2.regione.veneto.it / Veneti Nel Mondo
Aralık, 2005